விவேகபோதினி

"எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."--திருவள்ளுவர்.

தொகுதி X } காளயுக்திஞூ சித்திரைமீ : : 1918-ஞூ மேமீ { பகுதி 11

மூதிர் வேனில்

THE SCORCHING SUMMER

மண்கொதிப்ப வறல்கொதிப்ப
வளிகொதிப்ப வெண்ணுவா
ரெண்கொதிப்ப கறுநீழ
லியைமனைவிட் டகலார்க்குங்
கண்கொதிப்பக் கரங்கொதிப்பக்
கால்கொதிப்பக் கற்பகஞ்சார்
விண்கொதிப்ப வவ்வேனில்
வெம்பருவ மேவியதால்.

குலவுதனை விழுங்குவகை
கொண்டகோட் டினமாகி
யிலகரவ நாடனைத்து
மிதுசமய மெனப்பரிதி
பலகதிரும் புகுத்துடற்றப்
பண்ணியசெவ் வழிபோலு
நிலமகட னுடல்வெடிப்ப
நேர்தோன்றும் பெருங்கமர்கள்.

நலக்கதிர்செய் நம்பகையை
நான்மறையோ ரிதுகொண்டே
விலக்குவர்நாங் கொண்டிருப்பின்
மேவாதெப் பகையுமெனப்
புலத்தமைத்துக் கவர்ந்தான்போற்
பொய்கைகுளங் கானதிமுன்
னிலத்தமைத்த நீரெல்லா
நெடும்பரிதி கவர்ந்தனனல்.

தெள்ளுபுன னசைமிக்குத்
திரிமருப்பி னிரலையெலா
நள்ளரிய பேய்த்தேரின்
பின்றொடர்ந்து நலிந்திடுமால்
வள்ளலென வெளிக்காட்டி
வஞ்சிக்கு மூலோபர்கள்பி
னெள்ளுவறு மைப்பிணியோர்
தொடர்ந்துதொடர்ந் திளைப்பதுபோல்.

புறங்கொடாத் திறல்வீரர்
பூம்போர்வை நெகிழ்த்தகற்றிப்
பிறங்குசாந் தாற்றிவிடு
வளிக்களித்துப் பெரிதுவப்பா
ரறங்கொண்மா தருங்கணவ
ரங்கையன்றித் தடவுதலின்
மறங்கொள்குயஞ் சிவிறிவிடு
வளிதடவ வம்பவிழ்ப்பார்.

காலோடை வாவிகுள
முதலாய கணக்கிலவன்
மேலோடும் புனல்வறப்ப
வவற்றுறைமென் பறவைகணற்
பாலான வொருவனிடம்
பற்றியினி துண்டகிளை
யெலாத்துன் பவனுறுங்கா
லிரிவதெென விரிந்தனவால்.

வாவிகாள் குளங்காணீர்
வற்றினீர் முன்னளித்த
மேவியவின் சுவைப்புனலால்
வீங்கினேமி துபொழுது
பாவியவப் புனலளிப்பேம்
பற்றுமெனக் கால்வதுபோல்
பூவியன்மக் கள்ளுடம்பு
பொங்குவெயர் நீர்காலும்.

நண்ணருமிக் கொடும்பருவ
நகை தருவெள் ளொளிகாட்டி
யெண்ணுமனங் கரைந்துருக
விந்தியமு முடனுருகத்
துன்ணெனும்வெந் தீவெப்பந்
தொகுமைந்தர்க் குறுத்துதலால்
வண்ணமணி நகைத்துவர்வாய்
மடநலார் தமைப்பொருவும்.

வாங்குகட லகம்புகுந்து
வடவைவதி வதையறிந்தா
மோங்குகடல் சுவற்றவென
வுலகுரைத்த லதுபொய்யே
தேங்கியவிப் பருவத்தாற்
செறிவெப்பிற் காற்றுமை
யாங்குகுளி ரிடந்தேடி
யஞ்சியொளித் ததுபோலும்.

விவேக போதினி

தொ. 10] காளயுக்தி௵ சித்திரை௴ [ப. 11

ஸ்ரீகிருஷ்ண லோகாகமனம்

THE DESCENT OF THE LORD

களிநி லாவெழில் மதிபுரை முகமும்
    கண்ண னே திண்கை மார்பும் திண்டோளும்
தளிம லர்க் கருங் குழல்பிறை யதுவும்
    தடங்கொள் தாமரைக் கண்களும் பொலிந்த
இளமை யின்பத்தை யின்றென் றன் கண்ணால்
    பருகு வேற்கிவள் தாயென நினைந்த
அளவில் பிள்ளைமை யின்பத்தை யிழந்த
    பாவி யேனென தாவி நில்லாதே.—

—பெருமாள் திருமொழி.

"நீ யல்லால் எமக்குச் சரணில்லை. நீயே உண்மைக் கெல்லாம் உறையிடம். நீயே முச்செயல்புரிந்து முக்காலமும் விளங்கும் மூலப் பொருள். இம்மாய உலகை ஒரு பெரு மரமெனச் சொல்லலாம். ப்ரகிருதியென்னும் அடிமரத்திலிருந்து, ஸத்வரஜதமோ குணங்களென்னும் வேர்களை வீழ்த்தி, அறம்பொருள் இன்பம் வீடென்னும் நான்கு ரஸங்கள் ஊற, ஐம்பொறிவாயிலிற் பாய்ந்து, காமாதி ஷட்வர்க்கங்களை வெளியிட்டு, தோல் நரம்பாதி எழுவகை தாதுக்களாகிய பட்டைகள் போர்த்து, ஐம்புலன்கள், மனம், அறிவு, அகங்காரமென்னும் எட்டுக் கிளைகளை விட்டு, பிராணாயாமப் பிரத்யாஹார இலைகளுடன் தவழ்ந்து, இன்பதுன்பமென்னு மிரண்டு பலன்கள் காய்த்து விளங்கும் அம்மரத்தில், ஜீவாத்மா, பரமாத்மா வென்னும் இரண்டு பக்ஷிகளன்றோ நாடி விளங்குவன? நீயே செயல்களுக்கெல்லாம் ஆதாரம், ஆக்கி, அழித்து, அழிப்பவனும் நீதான். மாயையால் அறிவு மங்கியவர் பார்வைக்கு உன் உண்மை நிலை விளங்குவது எளிதல்ல. உன் உருவெல்லாம் அறிவே யாகும். இந்நிலையற்றவுலகில் துஷ்டநிக்ரஹ சிஷ்டபரிபாலனார்த்தமாக வேண்டிய உரு நீ கொள்வாய். செந்தாமரைக் கண்ண! உனது பாதபங்கஜமென்னும் ஓடையில் பதிந்து பரம ஞானியர் பவக்கடலைக்கடக்காநிற்கின்றனர். உத்தமர்க்கு நீயே உறவு. கருணைக்கடலே! உன்னை நினையாது, எல்லாம் தம்மாலேயே நடக்கின்றனவென்று அகந்தையோடு தர்க்கிப்பார் எவரும் ஞானமுணர்ந்தவராகார்; அவித்யையிலே அவர் மூழ்கி விளங்குவர். அத்தகையாரது அறிவெப்பொழுதும் மங்கியே கிடக்கும். எனவே, அவர் அதோகதி அடைவர். உன்னைச் சரணடைந்தார்க்கு ஒரு துயருமுறாது. லோக ரக்ஷணார்த்தமாகவே, நீ மானிட உருவங் கொள்கின்றனை. அதனாலன்றோ ஜனங்கள் உன்னை வேதத்தாலும், ஜபதபங்களாலும், யோக வழிகளாலும் வணங்குகின்றனர். நன்மையே உருவெடுத்த இவ்வடிவம் உனதல்லதேல், அவித்யையால் ஏற்படும் பேதபுத்தியை யறப்போக்கி விளக்கும் பரமஞானமும் உனதல்லவாகும். குணத்தாலன்றி உருவால் உன்னை அறியொணாது. காண்பானும் காண்பிப்பவனும் அவ்விரண்டிற்கும் சாக்ஷியாக விளங்குபவனும் நீயே அன்றோ? எனினும், தர்மகர்மவழியி லீடுபட்டவர் உன்னைக் கண்டானந்த மடைகின்றனரே! நடந்தாலும், இருந்தாலும், நவின்றாலும், கண்டாலும், கேட்டாலும், உண்டாலும், எச்செயல் புரிந்தாலும் உன் நாமஸ்மரணையி லீடுபட்டார் பிறவாழி கடந்திட்டார் அன்றோ? உனது அடிச்சுவடுகள் இனி இப்பூமிமேல் பட்டு அதைப் புனிதமாக்கி அதன் பாரத்தை யொழிக்கும்; உன் கருணைப் பிரவாஹத்திலதைக் குளிப்பிக்கும்; வானையும் அருள்கொண்டு காக்கும். எல்லாம் உனது திருவிளையாடல்! என்றும் பயமற்றவனே! நீ இவ்வுலகிடைச் சிறிதும் ஈஷணை கொண்டவனல்ல. மத்ஸ்யாதி அவதாரங்கொண்டு முன்னெம்மைக் காத்தனை. இப்போதும் அவ்வாறே செய்வாய். ஹே! யதுபுங்கவ! யாதவரேறே! உன்னை வணங்குகிறோம்! கொண்டாடுகிறோம்! உனக்கனந்த கோடி நமஸ்காரம்!"

இவ்வாறு நாரதர், தமது மஹதி யென்னும் யாழை மீட்டி எம்பெருமானது வரவை எச்

சரித்துத் துதித்துத் தேவகானஞ்செய்துகொண்டிருந்தனர். அப்பொழுதே உலகெங்கும் அளவுகடந்த பேரொளி பிறங்கியது. அதைக் கண்ட எவர் மனமுங் கிளைக்காதிராது. கம்ஸன் கண்முன்னும் அவ்வொளி பளபளத்த வண்ணமாகவே இருந்தது. ரோஹிணியுடன் குலாவிக் கொண்டிருந்த சந்திரனும் அக்காந்திமுன் இருக்குமிடந் தெரியாதிருந்தான். அவ்வொளியின் பெருக்கில் மற்றச் செயல் முழுதும் தம்பித்து உலகம் மயங்கிக் கிடந்தது. அது ஒரு க்ஷணநேரம். அடுத்தநிமிஷம், கம்ஸன் தன்னிலை யடைந்து, எண்ணாதவெல்லாமெண்ணிக் கலங்கிய மனத்துடன் படுக்கையில் புறண்டுகொண் டிருந்தான்; அவன்தான் என்ன எண்ணியதாக நினைத்தறிய முடியாது மயங்கியிருந்தான்; அவ்வொளிதன்னை வெருட்டவந்ததாக நினைத்தான்; பார்க்கப்பார்க்கக் கண் கூசிய அவ்வொளியைக் காணத் திகிலடைந்தான்; மனம் வெருண்டான்; ஆயினும் இன்னது செய்வதெனத் தெரியாது திகைத்தான். இடையே தன் கண்முன் பற்பல தோற்றங்கள் தோன்றுவன போலப் பட்டதாயினும், தன் எண்ணங்களால் தோன்றிய தோற்றங்களென அவற்றை எண்ணித் தன்னைத் தானே தேற்றிக் கொள்வன். வேறென்ன செய்வன்? கலங்கிய நித்திரையுடன், படுக்கையில் அவன் புறண் டுருண்டுகொண்டு பல்வேறு சிந்தைக்காளாகிச் செயலற் றிருந்தான். அதன் மயக்கால் அவன்முன் இருப்பனவாவது, நடப்பனவாவது தெரியவில்லை. மனமில்லாவிடில் உருவமெப்படி ஏற்படும்?

ஸாயங்காலம் முழுதும் சூரியன் என்றுமில்லாப் பிரகாசத்துடன் விளங்கி, வரவரத் தன்னைப் பிரதிபலித்து அலை எறித்து எழுச்சியுடன் விளங்கிய யமுனையாற்றை நோக்கித் தனது வர்ணம் பலவிதமாகச் செழித்துத் தோன்ற நெகிழ்ந்து கொண்டிருந்தான். அந்நீரில் ஆடி விளையாட அவனுக்கானந்தம் எழுந்ததுபோலும்! அன்றேல், அவனுக்குப் பூமியைத் தாவி வெகுவேகமாக வரக்காரணமெதுவோ? யாவரும் காணாக் காட்சியை யவன் கண்டனனோ? காலங்கடந்த பேரொளியுருவம் இளமுருவங் கொண்டு, மானிட இதயத்தொடுதுடித்து, அன்புமடைபாயவந்திருப்பதையவன்ஒருவேளை எவரு மறிவதன்முன் அறிந்து, அதைக் கண்டு அஞ்சலி செய்யவென்றே யமுனைநீரில் குளித்தனனோ? என்னவோ? எப்படியிருப்பினும், தன் காலகதி பற்றியிர்க்க அவன் மனச்சமாதானமில்லாது அந்த யமுனையுள் குடபால் பாய்ந்து குளித்து விட்டான். மங்கியமேகம் படர்ந்து, மாலை தோன்றி, அவ்வழகிய ரோஹிணி என்னும் நக்ஷத்திரத்திடை மதியந் தோன்றித்தவழ்ந்திருந்தது. ஆயினும் காலமாகவாகக் கருமேகக்கூட்டம் குலாவி, அந்தப் பிரதேசத்தைஇருளில் ஆழ்த்தி, ஒளியின்றி விளங்கும்படிச் செய்தது. நடுநிசி வேளையாயிற்று. பெருமிடி முழக்கத்துடன் கனத்த மழை பெய்ய, சஞ்சாரமென்பதற்று, அந்தகாரம் எங்கும் குடிகொண்டது. பலநாள் உலகில் குடிகொண்ட பாவத்தொகுதியை அறப்போக்கிப் பூமியைப் புனிதமாக்கவென்றே அம்மழை நெடுநேரம் இடைவெளி சிறிதுமின்றி அவ்வாறு பெய்ததுபோலும்! வானத்தைக் கிழித்து வெளிவந்த மின்னொளியன்றி வேறு ஒளியங்கில்லை; மழையின் ஆரவாரமும் இடிமுழக்கும் அல்லாது வேறொலியும் அங்கில்லை. அப்பொழுதுதான் தளையிற்பட்டுத் தன் துயரைப் பங்குகொண்ட தன் தலைவனன்றி வேறு துணையின்றி விளங்கிய தேவகியும், தன் காராக்ரஹத்தில் ப்ரஸவ நோயிடைப்பட்டுச் சிறுவலிக்கும் பெருவலிக்கும் ஆளாகிக் கீழ்மூச்சும் மேல்மூச்சுமாக அங்கந் தளர்ந்து, தன் நாதனை அருகே வரும்படி வேண்டி, அன்புடன் கடவுளின் வரவை ஏற்க அவரைத் துதிக்கவென் றுரைத்தாள். அவ்விருண்ட வறையில் தளையிற்பட்ட கைகளைத் தலைமேற் கூப்பி மனமொடுங்கி, சுத்தமான அந்தக்கரணத்துடன் அவ்விருவரும் மூல முதற்பொருளாகிய மூவாமருந்தை, புறஞ்செல்லா மனத்துடன் பற்றறத் துதித்தனர். அவ்விருவரும் ஏகோபித்துத் துதித்த ஒலியுடன், தெரியாது வெளிவந்த தேவகியின் பிரஸூதவலியும், வானத்துக் கவிந்த மேகக்குலத்தில் பூத்த மின்னிடியின் ஒலியும், இவற்றின் மயக்கை எட்டிப் பார்க்கவென்று எழும்பி வழிந்த யமுனைப் பெருக்கின் ஒலியும் மயங்கி விளங்கின. அவை அந்த அந்தகாரத்தையே தெய்வீகத்தில் ஆழ்த்தியதென்ப திழுக்காகாது. ஞானந்த வெள்ளந் ததும்பி அருளலைவீசித் தன்னிடைப்பட்டவரை யெல்லாம் பவித்திரமாக்

இக்கவையேற்றும் பேரொளிதான் அப்பொழு தங்கு அகண்டாகாரமாக ஏகோபித்துப் பர ந்து திரண்டு, காணக்கூடாக் கதிரொளியாகப் படர்ந்ததுவோ! அவ்வொளியேதான் கம்ஸனே யும் மயக்கத்தில் ஆழ்த்தியதன்றே!

தேவகியின் பிரஸவ வலி அதிகமாகவாக வஸுதேவர்க்குப் பயம் அதிகரித்துக் கொண் டே யிருந்தது. எனினும், இவ்வொளியைக் கண்டதும் அவர் அறிவற்றுச் செயலற்றுத் திகைத்து ஐம்புலன்களின் வியாபாரங்களற்று விளங்கினர். அதே ஸமயம் தேவகியின் துயர மும்நீங்கி இதயங் கிளைத்தது. அவள்முன் கண் காணுச் சேர்வையாகப் பல்லாயிரஞ் சூரிய வொளியு மொக்கக் கலந்தாலும் ஒப்பாகா ஜோதி வடிவம் தோன்றியது. அதைச் சுற்றி லும் படர்ந்திருந்த பருதி வட்டம் அவ்விருட் டறையின் இருளே யறப்போக்கியது. அவ்வடி வம் வரவரப் பரந்து மானிட மஹாபுருஷ உருவத்துடன் திகழ்ந்து, நீர்கொண்ட மேனி யென்ன வன்னந்திரண்டு, கௌஸ்துப மணி ந்து, நான்கு கையும் ஆஜானு பாஹுவாக வளர்ந்து, சங்கம், சக்ரம், வில், வாள், கதை என்னும் பஞ்சாயுதங்களோடு திகழ, அரை யில் பீதாம்பர மூடுத்து, வனமாலை யணிந்து, சிகபிஞ்ச மௌளியாய், வாகுவலயந் தாங்கி, கருணு விலாஸம் பொங்குங் கண்கள் காதிற் பதிந்த குண்டலங்களே வளேந்து தாக்க, வாய்ப் பவழக்கொடிகளிடை மின்னற்கொடிபடர்ந்து இளநகை யரும்பிட் டொளிர்க்க, ஸர்வபூதங் களுக்கும் சின்ளுயிராக விளங்கும் வாயுவைத் தன்நாசிகள்வாய்வாங்கிவிடுத்து,எதிரேயிருந்த தேவகி வஸுதேவரது உள்ளங் கிளைக் வந்த பும்ஸ்ர் மோஹன உருவமாகத் தோற்றியது. அதைக் காணுந்தோறும் அவரிருவரும் உள் ளம் பூரிப்பர்; ஆர்ப்பர்; கொக்கரிப்பர்; கூத்தாடுவர்; நெக்கு நெக்குருகிப் புளகாங்கித மாவர். அவர் நிலையை எத்தகைய தென் பது? சுத்த மனத்தராகிய அவ்விருவரும் தம் முன் தோன்றியது பரம காருண்ய மூர்த்தி யாகிய ஆதிமூலமென உணர்ந்து, அஞ்சலி பத்தராய் அதைத் துதித்துப்போற்றி அணேந் தனர். கட்டி முத்தமிடவெனத் தன் கையை எடுத்த தேவகி, அதில் விலங் கொன்றுமில் லாமலிருப்பதைக் கண்டதிசயமுற்று,இதுவும் எம்பெருமான் மாயைதானென எண்ணி அவ ரது பரம காருண்ய குணத்தில் ஈடுபட்டு விளங்கின.

அச்சமயம் உலகமே அன்புகொண் டெம் பெருமான் வரவைப் பாடிக்கொண்டிருந்த தெனலாம். கருமேகக் கூட்டங்கள்,பூமிதேவி யின் அங்கம் குளிரத் தாரைதாரையாக நீர் பெய்து, இடிமுரசறைந்து, மின்னல் விளக் கிட்டுக் கடவுட் குழந்தைப் பிறப்பைக் கொண்டாடின. தேன் வண்டுகள் தமது ரீங்காரமிட்டுப் புஷ்பக்ரஹங்கள் தோறும் நாடி மகரந்தப்பொடியை வாரிக்காற்றிற் பரவச் செய்தன. காடுகள் முழுதும் பட்சி ஜாலங் களின் இனிய கீதம் இருந்தாற்போல விருந்து எழும்பியது. இளந்தென்றற் காற்று அவற் றுடன் குலாவி விளையாடி வாடிய மனதைக் கிளைக்கச் செய்தது. சுத்தாத்மாக்களின் இத யம் தமக்கேதோ நல்ல லாபம் கிடைத்ததென எண்ணியவாறு கிளுகிளுத்துத் துடித்து அன் பைப்பெருக்கிற்று. மேகக்கூட்டத்தைக் கிழி த்துக்கொண்டு நக்ஷத்திரங்களும் கடவுட்குழ ந்தையைக் காணவெனக்கிளம்பித் தம் சிற்றொ ளியால் அதன் சிற்றுருவின் பெருமையைவிள க்கின. எங்கும் ஓர்விதமான நன்மணம் கமழ்ந் தது. பிறப்பற்ற பரம்பொருள் தம் இச்சைப் பெருக்கின் 'வானுடர் வந்து தொழ மண் ணுடர் யாவரையும்மடிவிக்க' உருக்கொண்ட பொழுது தேவதுந்துபிகள் முழங்கின; காந் தரம்பாடி கந்தருவர் களித்தனர்; தேவ மாதர் களித்தாடினர்; சித்தசாரணர் தேவகீதம் பாடித் துதித்தனர்; வித்யாதரர்கள் பூமாரி பெய்தனர்; மற்றுந் தேவர்கள் பல்லாண்டி சைத்துச் சோபனம் பாடினர்.

இக்கோலாஹலத்திடையே வஸுதேவர் தம் கண்முன் தோன்றிய திவ்யமங்கள விக்ர ஹத்தைக் காணுந்தோறும், அன்புநெக்குருகி, உடல்பரவசமாய் "என் ஐயனேஉன்னே யான் முற்றும் மறிந்தேன்; பிறவாழி கடந்தேன். ப்ரக்ருதியின் புருஷன் நீயேயல்லவா? உன்னே வர்ணப்பது என் தரமா? அது வாக்கிலடங்கா தன்றே! ஆக்கிஅளித்து அழிக்கும்பொருளாய் நின்றநீஎவற்றுள்ளும் கலந்தும்கலவாதுபோல் விளங்கிஎவற்றிற்கும்ஆதாரமாகி விளங்குகின் றனே. என் அப்பனே! நீஅஸுரர்களாகிவிளங் கும்லோகத்தரசர்களேயழிக்கவென்றேஇவ்வே ழையின் சிறுகுடிலில் அவதரித்தனே, அதுவே

எனதுபாக்யம். அக்கன்னெஞ்சக் கொடியனை கம்ஸன் உன் முன்னோரைக் கத்திக்கிரையாக்கினன். அந்தோ! உன் பிறப்பின் விஷயமும் அப்பொழுதே அவன் காதிலெட்டியிருக்கும்—" எனத் தன்முன் தோன்றிய, உருவிடம் வெளியிட்டுக்கொண்டிருந்தனர்.

அதுகாறும் அம்மங்களவடிவின் அமைப்பை அடிமுதல் முடியின் காறும் பார்த்துப் பார்த்துப் பரமானந்த முற்ற தேவகி,

தோள்கண்டார் தோளே கண்டார்
 தொடுகழற் கமல மன்ன
தாள்கண்டார் தாளே கண்டார்
 தடக்கைகண் டாரும் அஃதே
வாட்கொண்ட கண்ணார் யாரே
 வடிவினை முழுதுங் கண்டார்?

என்ற கேள்விக் கிடந்தராது, அதன் ஸர்வாங்க லக்ஷணத்தி லீடுபட்டுத்

"திருக்கண்டேன் பொன்மேனி கண்டேன் திகழும்
அருக்கனணி நிறமுங் கண்டேன்—செருக்கிளரும்
பொன்னாழி கண்டேன் புரிசங்கைக் கண்டேன்
என்னாழி வண்ணன்பா லின்று"

என உள்ளம் கிளைத்தனள்; அதன் அழகை வர்ணித்தனள்; "நன்மைக்கெல்லா மிருப்பிடமாகிய நீயே எனக்கு அடைக்கலம். உன்னையல்லால் உண்மையில்லை; உறவுமில்லை. உன்னைக் கண்டால் காலபயம் பறந்தோடிவிடும். உன்னை யான் கைக்கொள்ளத் தன்யனானேன். என்பிறப் பீடேறிற்று. உன் பிறப்பால்என் பிறப்பற்றது. இது உன் திருவிளையாடல்போலும்! தியானமூர்த்தமாக விளங்கும் இம்மங்களவுருவை எவரும் எளிதில் காணும் படியாக வைத்துக்கொள்ளற்க; உன் பிறப்பை அக்கொடும் கம்ஸன் அறியாதிருப்பனாக! என் வயிற்றிருந்து வந்ததாகவும் அவன் அறியானாக! அந்தோ! கம்ஸன் என்றால் என் வயிறு கலங்குகிறது; நெஞ்சம் பதைக்கிறது;எனக்கென்னவென்னவோ திகில் உண்டாகின்றது. இந்நான்கு கரமும் பஞ்சாயுதமுங் கொண்ட மங்கள உருவை மாற்றிடுக! அண்டமனைத்தையும் கர்ப்பத் தடக்கிய ஆதிபுருஷன் நீயன்றே! அப்படியிருக்க, என் கர்ப்பத்துட் தோன்றினையென்றால் உலகம் சிரியாதோ" எனச் சொல்லித் தன் தெய்வீக மகனைத் துதித்தனள்.

இவ்வாறு துதித்த தேவகியைத் தேற்றி அவளது முற்பிறப்பின் வைபவத்தை எடுத்துரைத்துத் தன் தாய்தந்தைய ரிருவரையும் நோக்கி "இனி தாமதியாது நான் சொல்வதைச் செய்யும். எனது யோக மாயையே, உமது எழாவது மகனைக் கர்ப்பத்திருந்து என் ஆணைப்படி கலைத்து, எனக்குத் தாயான ரோஹிணி தேவியிடம் சேர்ப்பித்து, மகனாக பிறக்கச் செய்தது. மற்று இந்த யமுனைக்கு அக்கரையிலிருக்கும் நந்தகோபர் மனைவிக்கு அந்த மாயையே பெண்ணாக அவதரித்துள்ளாள். எனவே, தாமதியாது நீங்கள் சிசுரூபமாகும் என்னைக்கொண்டு அக்கரை கடந்து, நந்தகோபர் மனைவியாகிய யசோதை பிரஸவித்துள்ளஇளஞ்சிசுவாகிய யோகமாயையைஎனக்குப் பதிலாய் எடுத்துக்கொண் டிங்குவந்துவிடும். இதில் பயமொன்று மில்லை. எல்லாம் நன்மையேயாய்முடியும். கவலையொழிக! சீக்ரம்! சீக்ரம்!" என எச்சரித்துக்கொண்டு அங்கு தன்உண்மைஉருவுடன்விளங்கிவந்தஎம்பெருமான், அவர் கண்முன்னேயே இளஞ் சிசுஉருவாய், க்வா க்வாஎனக் கத்தஆரம்பித்தனர். அக்குழந்தை வரவு உலகிற்குண்மை யுறவன்றோ?

ராய்பகதூர் பங்கிம் சந்திர சட்டோபாத்யாயர், ஸீ. ஐ. ஈ.

RAI BAHADUR BANKIM CHANDRA CHATTERJEA, C. I. E.

கைப்பொருள் கொடுத்துங் கற்றல்
 கற்றபின் கண்ணு மாகும்;
மெய்ப்பொருள் விளக்கும்; நெஞ்சின்
 மெலிவற்கோர் துணையு மாகும்;
பொய்ப்பொருள் பிறகள்; பொன்னும்;
 புகழுமாந் துணைவி யாக்கும்;—
இப்பொருள் எய்தி நின்றீர்
 இரங்குவ தென்னை யென்றான்.

—சீகவசிந்தாமணி

இவ்வுபதேச மொழிகள் எக்காலத்திற்கும் பொருந்தும். கல்விப்பெருக்கால் மனித ஜன்மத்திற் குண்டாகும் அளவற்ற நன்மையைப்பற்றி விரித்துரைத்தல் மிகையாகும். படித்தவரால் உலகிற்கேற்படும் நன்மைகளை விஸ்தாரஞ் செய்வதும் அநாவசியம். ஆயினும் அத்தகையாரதுவாழ்க்கையைக்கவனிப்பது, நமது அறியாமையைப் போக்கும். கல்வி

யால் பிரக்யாதிபெற்று வங்கபாஷைக்கே புதிய உயிர் தந்து அதைக் கற்றுரனைவருங் கவனிக்கச் செய்தவருள் பங்கிம் சந்திர சட்டோபாத்தியாயர் ஒருவர்.

இவர் 1838-ம் வருஷம் பிறந்தவர். இவர் தந்தை யாதவசந்த்ர சட்டோபாத்யாயர் டெப்டி கலெக்டர் உத்யோகஞ் செய்துவந்தவர். பங்கிம் பாபு முதல் முதல் ஹூக்ளி கலாசாலையில் படித்துப் பிறகு கல்கத்தா இராஜாங்கக் கலாசாலையில் படித்தனர். வங்காளத்தில் ஏற்படுத்திய கல்கத்தா ஸர்வகலாசாலையில் முதல் முதல் பீ. ஏ. பட்டம் பெறும் பாக்யம் இவரதே. இவர்க்கு ஆதிமுதல் பத்ரிகை நடத்தும் வியவஹாரத்தில் அதிக அவா உண்டு. பீ. ஏ. பரீக்ஷைக்குப் போகுமுன்பே பத்திரிகைகளுக்கு எழுதுவதல்லாமல், அக்காலம் ஈச்வரசந்த்ர குப்தர் என்பவர் நடத்திவந்த 'ப்ரபாகர்' என்னும் பத்ரிகை ஆபீஸில் பத்ரிகைகளை நடத்தும் விஷயங்களில் அனுபவம் பெற்றிருந்தார். எனினும் அவர் பி. ஏ. பரீக்ஷை தேறியதும், டெப்டி கலெக்டராக நியமிக்கப்படவே, அவர் விருப்பத்திற் கிடையூறு வந்ததுபோலும்! என்றுலும் சிறு நாள் கற்ற நூல் பழக்கமும், ப்ரபாகர் பத்ரிகைச் சாலையில் பெற்ற அனுபவமும் அவரைச் சும்மா இருக்கவிடவில்லை.

இதற்கு அக்காலத்து வங்காளத்து நிலைமையே காரணம். மதுஸூதன தத்தர் தமது பாவினங்களின் பெருமையாலும், கவி சமத்காரத்தாலும் வங்கபாஷையின் யாப்பு நிலையை நவீனமாக்கிப் புதுமையாகச் சிருஷ்டித் தெங்கும் புகழ் பெற்றனர். அச்சனங்களுள்ளும் பாஷாபிவிருத்தியைப் பற்றிப் பெருங்கவலையும் சிரத்தையு முண்டாயிற்று. வங்கபாஷைக்கே ஒருவித இளமையும் யௌவனமும் இருந்தாற்போல இருந்து உண்டாயிற்று. இக்காலத்தில் விளங்கிய பங்கிம் பாபுவுக்குத் தாமும் நூலெழுதி அழியாப் புகழடைய வேண்டுமென்ற பேராவலுண்டான ததிசயமாகாது. ஆனால் மதுஸூதனருடன் போட்டி போடத்தக்க கவனசக்தியில்லை யென்பது பங்கிம்பாபு நன்குணர்ந்தவராதலால், ஆங்கில நாட்டில் பைரன் மஹாகவி தோன்றியதும், ஸர் வால்டர் ஸ்காட் என்னும் கவிமான் தன்கவிக் கடையைக் கட்டிவிட்டு அத்யத்புதமான நவீனங்களெழுதும் நூலாசிரியர் ஆனதுபோலப் பங்கிம் பாபுவும் வங்கபாஷையில் ஆணித்தரமான நவீனங்களெழுதக் கங்கணங்கட்டிக் கொண்டனர். சிலவேளைகளில் அவர் ஆங்கிலத்தில் ஸர் வால்டர் ஸ்காட் எழுதிய நூல்களைப் பாஷாந்தரப்படுத்த அபீஷ்டப்பட்டனராயினும் அது ஈடேறுவது கஷ்டசாத்யமல்லவெனக் கைவிட்டனர்.

இவ்வாறவர் நிச்சயித்ததும், இந்திய சரித்திரங்களையே ஆதாரமாகக் கொண்டு தமது முதல்முதல் நூலாகிய துர்க்கேசநந்தினி என்னும், இன்றும் வங்கபாஷையில் மிகச் சிறந்த கிரந்தமாகக் கருதப்படும், நூலை வெளியிட்டனர். அதன் உயர்ந்த பாவப்போக்கும், விசித்திர அமைப்பும், அலங்கார பாவனுகர்ப்பமும், கவி ஹ்ருதயவைபவமும், நடையின் அழகும், படிப்பார்தம் மனதைக் கவரும் பான்மையும், இவற்றை வங்கபாஷையின் வசன நூல்களைச் சர்ச்சை செய்யும் எவரும், புகழாதிரார் என்பது திண்ணம். எனினும், இப்புத்தகம் எழுதியதும், பங்கிம் பாபு, பலர் வாயில் நுழைந்து வெளிவர வேண்டியிருந்தது. அவர் வழக்கம் போன்ற வசனரசனை வழிகளைவிட்டுத் தமக்கெனவே புதிதான சிலவழிகளை ஏற்படுத்தும் தைர்யம் கொண்டதே அதற்குக் காரணமேயன்றி வேறல்ல. கட்டிய வீட்டிற்குப் பழுது சொல்வது வெகு கஷ்டமா? எனினும் பங்கிம் இவர்களது மொழிகளைச் சிறிதும் கவனியாது தன் காரியத்தின்மேலே கண்ணுயிருந்தார்.

> "மெய்வருத்தம் பாரார் பசிநோக்கார் கண்துஞ்
> எவ்வெவர் தீமையுமேற் கொள்ளார் செவ்வி [சார்
> அருமையும் பாரார் அவமதிப்புங் கொள்ளார்
> கருமமே கண்ணுயி னர்."

என்பது கவிவாக்கன்று? எனினும் பங்கிம் வங்கபாஷையையே புதிப்பிக்கும் சாதனமாக்கித் தன்னைப் பரிஹஸித்தவரும் போற்றும்படியான நிலைமையடைய அவர் அடங்கா முயற்சி யிடந்தந்தது.

துர்க்கேசநந்தினியை மதிப்பாசிரியர் அக்காலத்து வெகு அன்புடன்ஏற்கவில்லை. அதன் சைலி வெகு தீவிரமானதென்றும் கதையின் ஒழுங்கு அபூத கல்பனையாகவும், அதில் இடையிடைத்தோன்றிய அபிப்பிராயங்கள் இயற்கைக்கு மாறுனதென்றும் அவர் கண்டித்தனர். எனினும் தீர நெஞ்சம் படைத்த பங்கிம் பாபு அந்நவீனத்தைப் போன்ற சைலியிலே

யே புது புதுத் துறைகளின் வாயிலாக பல நவீன நூல்கள் இயற்றினர். குழந்தை பிறக்கும்போது அதனுடன் தோன்றுங்கல்மஷங்கள் தாமே யகல்வனபோலப் பங்கிம் பாபுவின் புகழும் களங்கமற்று மேலோங்க ஆரம்பித்தது. அடங்கா ஊக்கத்துடன் அவரெழுதிய அற்புத நவீனங்கள், படித்தறிந்த பெரியோரது வெறுப்புக்கு முதலில் பாத்திரமாயிருந்தனவேனும், வர வர அவரே அவற்றின் சௌலப்யத்தைக் கண்டு பன்முறையும் படித்துப் பரவச மடைவதாயினர். இச்சமயமே பங்கிம்பாபு கபால குண்டலா என்னும் அதிசயோத்தி நிறைந்த அற்புத நூலை வெளியிட்டனர். அதன் உற்பாத கற்பனையும், வெண்பொருளின் பொருள் மிகுதியும், தட்டற்று ஒழுகும் நடையும், அவரை வங்கபாஷா சிருஷ்டித் தலைவராக மதிக்கச் செய்தன. அடுத்ததும் அவரெழுதிய மிருநாளினி என்னும் நூலில் உலக வழியின் அனுபவங்களை வெகு விசித்திரமாக அபார அனுபவத்துடன் வெளியிட்டனர். இயற்கையுடன் பேசும் இசைவன்மை கொண்ட நாவலனாக இச்சமயம் பங்கிம் பாபுவை யாவரும் மதித்தனரென்பது மறுக்க முடியாத விஷயமாகும்.

இவ்வாறு பல நூல்களை எழுதியதும், பங்கிம் பாபுவுக்கு வங்க பாஷையைச் சிறந்த சாஸ்திர நுட்பங்களையும், ஜனங்களின் மனதைத் திருத்தி நிஷ்களங்கராக்கச் செய்யும் போதனைகளையும் ஏற்குங் கருவியாக்கி, தனது அனுபவ ஸ்தானத்திலிருந்து வெளியிட்டுப் பொது ஜனங்களைச் சீர்திருத்த வேண்டும் என்ற பேரவா உண்டாயிற்று. இவ்வவாவே அவரை 1872-ம் ஞு வங்கதர்சன் என்னும் மாதாந்தப் பத்ரிகையை வெகு சிறப்புடன் நடத்தச் செய்தது. அதன் வாயிலாகப் பங்கிம் பலவித கதைகளையும் போதனைகளையும் பிரசுரித்து வங்காளிகளின் லௌகீக ஸமஷ்டி விஷயங்களைப் பன்முறையும் கண்டித்துச் சரியான வழியில் ஓடச் செய்ததன்றி, இலக்கியம், தத்துவம், விஞ்ஞானம், முதலிய அரிய விஷயங்களைப்பற்றிய முதல் தரமான சர்ச்சைகளையும் வெளியிட்டனர். அதன் பக்கங்களில் வெளிவந்த 'பிஷ ப்ருக்ஷ' அதாவது 'விஷ விருக்ஷம்' என்னும் நவீனம் பொது ஜனங்களால் வெகு ஆதரவுடனும், அன்புடனும், அளவற்ற மதிப்புடனும் ஏற்கப்பட்டது. இக்கதையில் வங்காளிகளின் ஜனஸமூக வாழ்க்கையின் தன்மை வெகு நுட்பமாக விளக்கப்பட்டிருந்ததே பாமரரஞ்சகத்திற்குக் காரணம் போதும்! இந்நூல் ஆங்கிலத்திலும், மற்றும் மேனாட்டுப் பாஷைகளிலும் பாஷாந்தரப் படுத்தப்பட்டதென்பது அதற்கிழுக்காகாது. அதைஆங்கிலத்தில் மதிப்பிட்ட ஜேம்ஸ் டார்மேஸ்டேடர் என்பவர்வங்கபாஷையின் முதல் கற்பனை நூலாசிரியரால் இந்நாட்டிலிதுவரையும் அக்கால ஜனங்களின் பரஸ்பர நடைநொடி பாவனைகளைப்பற்றி வெகு கண்டிதமாக எழுதப்பட்ட நவீனமாக அதைக் கொண்டாடினர். அந்நவீனத்தை ஆங்கிலத்தில் பாஷாந்தரப்படுத்திய மிஸ்ஸஸ் நைட் என்னு மாதரசி, அந்நூல் ஆங்கில நாட்டில் வெளிவரத்தக்க யோக்யதை ஏற்றதாகத் தன் உள்ளக் கருத்தை வெளியிட்டனள். இவ்வபிப்பிராயங்களெல்லாம் பங்கிம் பாபுவின் சிறந்த ஞானத்திற்கும், கதை எழுதும் திறத்திற்கும் அவரது அனுபவப் பெருக்கிற்குமே சான்றாகும்.

பங்கிம்பாபு எழுதிய நவீனங்கள் கணக்கில் அடங்கா. அவரெழுதிய சந்திரசேகரன் சீர்கெட்ட மனத்தை வழிப்படுத்தும் பெருமையை வெளியிடும். சீதாராமன் என்னும் நூல் அவரது சரித்திர ஞானத்தைத் தெற்றன விளக்கும்; ஆனந்தமடம் அளவற்ற ஆவலையூட்டி எம் மனத்தையும் பரிக்கும்; வந்தேமாதரம் என்னும் பதங்களைச் சிருஷ்டித்த பெரும்பே றிந்நவீனத்திற்கே உரியது. மற்றும் அவர் எழுதிய நூல்கள் அநந்தம். அவற்றுள் முக்யமானவை கிருஷ்ணகாந்தரது உயில், தேவீ சௌதுராணி, ராஜஸிம்ஹன் முதலியன. நாவல்களன்றி சில ஹாஸ்யநூல்களும் பங்கிம் பாபு இயற்றியுள்ளார். லோக ரஹஸ்யம், கமலகாந்தனது தஸ்திரம் என்னும் நூல்களில் வங்காளிகளின் சில துர்வழக்கங்களைப் பரிகசித்துக் கண்டித்தனர்.

வரவர பங்கிம்பாபுவுக்கு லோகாயத ஞானங்களில் வெறுப்பேற்பட்டதற்கு அவர் விருத்தாப்பியமே காரணம். எனவே, அவர் தமது வயோதிக காலத்தில் தமது வியவஹாரங்களையெல்லாம் பாரமார்த்திக வழியிலியே செலவிட்டனர். இக்காலங்களில் அவர் வேதங்

களைப் பன்முறையும் படித்துக் களிக் கொண்டு அவற்றிலாழ்ந்து பரவசமெய்தினர்; ஹிந்து மதத்தின் மங்கிய சாயையை ஒழித்து அது நிஷ்களங்கமாகப் பிரகாசிக்கச் செய்ய அவாக் கொண்டனர். ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானே அவரது மனனமூர்த்தமாக விளங்கியதிங்கு மதிக்கத்தக்கது. அவரைப் பங்கிம்பாபு உலகத்திற்குஉண்மைவழிகாட்டவந்த உத்தமோத்தமராகக் கருதிப் பூஜித்தனர். அவரது சரிதையையும் அதிவிஸ்தாரமாக எழுதிவெளியிட்டனர்: இந்நூலே பங்கிம் பாபு எழுதியவற்றுள் முதற்றரமான தெனின், அவரது மற்றைய நூல்களுக்கிழுக்காது. ஸ்ரீகிருஷ்ண சரித்ரத்திலன்றி, தர்ம த்த்துவம் என்னும் நூலிலும்ஸநாதன தர்மத்தின் மெய்ஞ்ஞானப் போக்கையும் விஞ்ஞானத்தோடு ஒற்றுப்பாடுடன் விளங்கும் வைபவத்தையும் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

பங்கிம்பாபு வங்காளியிலன்றிச் சம்ஸ்கிருதத்திலும் ஆங்கிலத்திலும் நல்ல மேதாவி. முதன் முதன் ஆங்கிலத்திலேயே அவர் நூல் எழுத அவாக்கொண்டு அப்போது நடைபெற்றுவந்த இண்டியன் பீல்ட் என்னும் பத்ரிகையில் ராஜ மோஹனன்மனைவி என்னும் நவீனத்தை ஆங்கிலத்திலேயேஎழுதினர். ஆனல் அன்யபாஷையில் முதன்மையடைவது அசாத்யமெனக் கண்டு பின் எழுதுவதை விட்டனர்போலும்!

சர்க்கார் வேலையில் உழைத்தும், தமது வேலையிடங்கொடுத்த எஞ்சிய வேளைகளில் ஊக்கங்கொண்டு, மனங்குன்றாது, தன் தாய் பாஷைமேல் பேரன்பு வாய்ந்து, வெகு தீவரத்துடன் பிறரது கண்டனம் புகழ்ச்சி இவற்றைக் கவனியாது, தன் மனஸ்ஸாட்சியின்படி வங்கபாஷையைப் பிரௌட சைலி பெரும்படி யாக்கிய பெருமை பங்கிப் பாபுவினதல்லது மற்று யாரதென முடியும்? அவரது ஞானமே குயுக்தியில் பாயாது, வங்காளிகளின் மனச்சலனங்களை யொழித்துப் பரம சாந்தி யடையும்படி செய்த தென்றால், அவரது நடை நொடி பாவனைகளைப்பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? வங்காளிகளில் சிலர். புதிதாக ஏற்படுத்திக்கொண்ட பிரஹ்ம ஸமாஜத்தின் கொள்கைகளைப் பங்கிம்பாபு ஏற்றவரல்லர் என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தகும். அவர் உத்தம பாரதபுத்ரன்; உண்மை ஹிந்து அவரைப் புதல்வனாகப் பெற்ற இந்தியைக்குக் குறை எப்படி யிருக்கமுடியும்?

1894-ம் வரு இந்தியதேவி பங்கிம்பாபுவின் பாஞ்சபௌதிகத்தை யொழித்துத் தன் கருவில் புனர்கர்ப்பங்கொண்டு, அவரது புகழுடம்பேவெளியுலாவக் களிகொண்டனள். பங்கிம் பாபு தமது ஸர்க்கார் வேலையில் நன்குழைத்த தன் பெருமையை விரிக்கவேண்டியதில்லை. அவர் சிறிதுகாலம் டெப்டிமாஜிஸ்ட்ரேட் ஆகவும், கலெக்டராகவும் இருந்தனர். அவரது ஊழியத்தின் பெருமையையும் அவரது வங்க பாஷாப்ரவீண யோக்யதையையும் மதித்துக் கவர்ன்மெண்டார் அவர்க்குத் "ராய்பஹதூர்" "ஸி. ஐ. ஈ" என்னும் பட்டங்களை அளித்தனர்.

"செல்வத்துட்செல்வஞ்செவிச்செல்வம்அச்செல்வம் செல்வத்து ளெல்லாந் தலை."

இந்திய பூர்வ அரசியல்

ANCIENT HINDU POLITY

அரசன் அமைச்சர் சபையில்ஆலோசனை செய்வதைக்குறித்துப் பாரத்வாஜர், "இரகசியமான விஷயங்களைப்பற்றி அரசன் தனக்குத் தானே யோசனை செய்துகொள்ளவேண்டும். ஏனெனில் மந்திரிகளுக்கு மந்திரிகளிருப்பார்கள். அவர்களுக்கும் சில மந்திரிகளிருப்பார்கள். அவ்வாறு மந்திரிகள் வரிசையாக விருப்பது இரகசியங்கள் வெளியாவதற்கு ஏதுவாகும். ஆதலால் அரசன் கருத்துக் கொண்ட அக்காரியங்கள் வேறொருவருக்கும் தெரியக்கூடாது. காரியங்களை நிறைவேற்ற நியமிக்கப்படுபவருக்கு மட்டும் அவைகளைத் தொடங்கும் பொழுதோ அல்லது முடித்த பின்னரோ அவைகளைப் பற்றித் தெரிவிக்க வேண்டும்" என்று கூறுகிறார்.

இவரது கோட்பாட்டைக் குறித்து விசாலாக்ஷர் பின் வருமாறு ஆக்ஷேபிக்கிறார்:— "ஒருவர் தனக்குத் தானே செய்துகொள்ளும்

யோசனை ஒருபோதும் பலிக்காது. ஓர் அரசன் செய்யக் கருத்துக்கொண்ட ஓர் காரியத்தின் தன்மை கண்ணுக்குப் புலப்படுங் காரணங்களைக் கொண்டும் புலப்படாக் காரணங்களைக் கொண்டும் ஊகிக்கப்பட வேண்டியதாக விருக்கிறது. கண்ணுக்குப் புலப்படா விஷயங்களை ஊகித்தறிவதும், புலப்படுவனவைகளைக்கொண்டு தீர்மானஞ்செய்வதும், ஓர் பகுதி புலப்படுவதிலிருந்து முழுவதையும் ஊகித்தறிவதும் அமைச்சர்களுக்கே சாத்தியமாகும். ஆதலினால் அரசன் விசாலமான புத்தியையுடையவர்களுடன் கூட ஆலோசனை செய்ய வேண்டும். அவன் ஒருவரையும் இகழாமல் எல்லாருடைய அபிப்பிராயங்களையும் கேட்டறிந்து கொள்ளவேண்டும். விவேகியானவன் குழந்தை வாயிலிருந்துவரும் விவேகமான மொழிகளையும் உபயோகித்துக்கொள்ளுவான்.

மேலே விசாலாக்ஷர்கூறுவதை, பராசரர் சரியென ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. அவர் அபிப்பிராய மென்னவெனில்:— "மேற்கூறியவாறு செய்வதானது பிறரது அபிப்பிராயங்களைத் தெரிந்து கொள்ளுவதாகுமே யொழிய, விஷயத்தை இரகசியமாக வைத்து கொள்ளுவதாகாது. அரசன் தனது அமைச்சர்களை யழைத்து, தான் செய்யக்கருதிய காரியத்தைப் போன்ற மற்றொரு காரியத்தைக் குறிப்பிட்டு 'இதுதான் ஆகவேண்டிய காரியம். இவ்வித மான சம்பவங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வாறு நேர்ந்தால் என்ன செய்வது? 'என்று சொல்லி அவர்களது அபிப்பிராயங்களை அறிந்து கொண்டு அவர்கள் தீர்மானிக்குமாறு நடந்து கொள்ளவேண்டும். இவ்வாறு செய்யின், பிறர் அபிப்பிராயங்களை அறிந்துகொள்ளுவதுடன் சங்கதியை இரகசியமாக வைத்துக்கொள்ளவும் கூடும்.''

இதுவும் சரியல்லவென்று பிசுனர் ஆக்ஷேபிக்கிறார். அவரது அபிப்பிராயமென்னவெனில்:—"வெகு காலங்கழித்து நடைபெறப் போகிற காரியத்தைப் பற்றியாவது நிறைவேறினதாயாவது நிறைவேறாததாயாவது உள்ள ஓர் காரியத்தைப்பற்றியாவது தங்கள் அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவிக்கும்படி மந்திரிகளை அரசன் கேட்டால், அவர்கள் அவ்விஷயத்தைப்பற்றி நன்றாய் ஆலோசனை செய்யமாட்டார்கள், அல்லது தங்கள் அபிப்பிராயத்தை அரைமனத்துடன் தெரிவித்துக்கொள்ளுவார்கள். ஆதலால், தான் செய்யக்கருதிய காரியத்தைக் குறித்துப்புத்திமதி யளிக்க எவர்கள் தகுந்தவராகக் கருதப்படுகிறார்களோ அவர்களுடன் கலந்து ஆலோசிக்க வேண்டும். அவ்வாறு ஆலோசனை செய்தால் புத்திமதி பெறுவதுடன் சங்கதியை இரகசியமாக வைத்துக் கொள்ளவும் கூடும்."

இதற்கு கௌடில்யர் ஆக்ஷேபித்துப் பின் வருமாறு கூறுகிறார்:— "மேற்கூறியவாறு புத்திமதி கேட்பதற்கு முடிவென்பதே ஏற்படாது. அரசன் மூன்று அல்லது நான்கு மந்திரிகளுடன் கலந்து ஆலோசிக்கவேண்டும். ஒரே ஒரு மந்திரியுடன் கலந்து ஆலோசித்தால் மிகவும்சிக்கலான விஷயங்களில் முடிவான தீர்மானஞ்செய்வதரிது. தனித்தமந்திரியானவன் கட்டுப்பாடில்லாமல் தன்னிஷ்டப்படி நடந்துகொள்வான். அரசன் இரண்டு மந்திரிகளுடன் கலந்து ஆலோசித்தால், அவர்களிருவரும் கூடி அரசனை அடக்கிவிடலாம். அல்லது அவர்களிருவருக்கும் ஒத்துமையின்றி சச்சரவுகள் ஏற்படுவதனால் அரசனுக்கு அபாயமுண்டாகும். மூன்று அல்லது நான்குமந்திரிகளுடன் கலந்து ஆலோசிப்பதனால் பெரிய தீங்கு ஒன்றும் ஏற்பட மார்க்கமில்லாதது மன்றி திருப்திகரமான பலன் சித்திக்கவும் கூடும். நான்குக்கு மேற்பட்ட மந்திரிகளுடன் ஆலோசனை செய்தால், ஒரு முடிவான தீர்மானஞ்செய்வதும் கஷ்டம்; சங்கதி இரகசியமாக வைத்துக்கொள்ளுவதும் அரிது. இடம், காலம், காரியத்தின் தன்மை இவைகளை உத்தேசித்து உசிதமெனத் தோன்றினால், அரசன் ஒன்று அல்லது இரண்டு மந்திரிகளுடனாவது தனக்குத் தானாகவாவது ஆலோசனை செய்துகொள்ளலாம்.

ஒவ்வொரு மந்திராலோசனை சபையிலும் காரியங்களைச்செய்யும் மார்க்கத்தை ஆலோசிப்பதையும் ஏராளமான ஆட்கள் பொருள் இவைகளைச் சேகரிப்பதையும், காலம் இடம் இவைகளை நிச்சயிப்பதையும், அபாயங்களைத் தடுக்க ஏற்பாடுகள் செய்துகொள்ளவேண்டியதையும் கடைசியாக ஜயமடையவேண்டிய மார்க்கத்தைத் தீர்மானிப்பதையும், ஆக இவ்வைந்து விஷயங்களையுமே முக்கியமானவைகளாகக் கருதவேண்டும்.

ஜீவசரிதம்

BIOGRAPHIES

"Universal history, the history of what man has accomplished in this world, is, at bottom, the history of the great men who have worked here."—*Carlyle.*

"He is great who is what he is from nature and who neverreminds us of others."—*Emerson.*

இல்லறத்திலேயே மனதைச் செலுத்தி, சிற்றின்பங்களிற் சதாகாலமு மூழ்கி, அன்றன்று இலகுவாய் உண்டுறங்கிக் காலத்தைப் போக்க வேண்டுமென்ற ஒரே எண்ணங்கொண்டு, தம் இனத்தார்களின் கஷ்ட நஷ்டங்களைப் பற்றிக் கொஞ்சமேனுங் கருதாதும், அல்லது அங்ஙனஞ் சிந்தித்தபோதிலும் அவைகளை அகற்றுவதற்குரிய விதிகளைத் தேடியறிந்து செய்யாதும், ஆழ்ந்த கல்வியினல் ஞானத்தைப் பெருதும், ஜீவித்து வரும் ஆயிரக்கணக்கான பேதையர்களின் மத்தியில் பற்பல வீண் அல்லது கொடிய சிந்தனை செயற்களினின்று தம் மனதை அகற்றி. ஸ்வய நலத்தைச் சிறிதேனும் தம் மனத்தில் வகிக்காது, இதரர்கள் சுகித்திருப்பதற்குரிய வழிகளை ஆராய்ந்தறிந்து வெளிப்படுத்திவரும் விவேகிகளின் எண்ணிக்கை மிகச் சிறிதே. காலையிலிருந்த விடத்தில் மாலையி லிராது அலைந்தோடிக்கொண்டும், மனதிற்குத் தோன்றிய விடங்களிற் றங்கி, இலகுவாய்க் கிடைக்கப்பட்டவைகளைப் புசித்து, மழை, பனி, வெயில், துஷ்ட மிருகங்களினின்று தப்பிப் பிழைப்பதற்குரிய உபாயங்களைத் தேடியறியாது வருந்தியும், தம் ஒப்புயர்வற்ற மானிடத் தன்மையை அறிந்து ஒழுங்குடன் நடவாது, விலங்குகளுக்குங் கீழானவர்களாய்ப் பட்டை, காய், கிழங்கு, வேர் முதலானவைகளைத் தின்று, மரக்கிளைகளிலும், குகைகளிலும், பள்ளத்தாக்குகளிலும் தங்கி உறங்கிப் பலஹீனர்களுடன் சண்டைசெய்தும், ஒளிந்தும், மறைந்தும், பலாத்காரமாகப் பெண்டீர்களைப் பிடித்துக் குரூரமாக நடத்தியும் வாழ்ந்துவரும் அநாகரீகர்களி னிடையில், சிற்சில அறிஞர்கள் தோன்றி, அவ்வநாகரீகர்களுக்குத் தொழிற்களைக் கற்பித்தும், சன்மார்க்கங்களைப் போதித்தும், சமாதானமும், ஒற்றுமையும், க்ஷேமமும் இப்புவியின்மீது பாவி நிலைத்திருக்கும்படி அநேக நீதி நூற்களை வெளிப்படுத்தி, தவறுபவர்களைக் கண்டித்து நல்வழிப்படுத்த அரசர்களையும், புஜபலபராக்கிரமசாலிகள் நிறைந்த சைனியங்களையும் ஏற்படுத்தி, இவர்களுக்கும் பிரஜைகளுக்கும், பெற்றோர்களுக்கும் பிள்ளைகளுக்கும், யஜமானர்களுக்கும் ஊழியக்காரர்களுக்குமுள்ள இணக்கத்தையும், அவரவர் அநுசரிக்கவேண்டிய முறைகளையும் ஒழுங்காக வரையறுத்துக் கூறியும் இருந்து வருபவர் மிகச் சிலரே. இம்மெய்யறிவினோர்களை எல்லா விடங்களிலும், எல்லாக் காலங்களிலும் காண்பது அரிது. இவர்களுடைய நல்லெண்ணம் நற்காரியங்களைப்பற்றி விரிவாகக்கூறும் இலக்கியங்களே ஜீவசரிதங்களென அழைக்கப்பட்டு வருகின்றன. அஞ்ஞான மென்ற காரிருளாற் சூழப்பட்டதும், அதர்ம மென்னும் பேயினல் குடிகொள்ளப்பட்டதுமான இப்பாழுலகை, ஞானமென்ற ஜோதியினுற் பிரகாசிக்கச் செய்தும், அறம் என்ற பேராற்றுத் தெண்ணீரால் அப்பேயை அடித்துத் துரத்தி ஓர் உத்யானவனமாக மாற்றியும் இவ்வுலகினர்க்கு நன்மை புரிந்து வரும் வித்வத் சிரோமணிகளே மகாத்மாக்களனவும், கடவுளின் அவதாரங்களெனவும் இதரர்களால் அழைக்கப்பட்டும் கௌரவிக்கப் பட்டும் வருபவர்கள்.

யாவரையும் சதாகாலமும் துன்புறுத்தும் பசி, தாகம், வறுமை, பிணி முதலான வேதனைகளைப் பொறுத்து, இச்சீரியர்கள் மேலெழும்பியது எங்ஙனம்? இதரர்களுக்கு நற்போதனைகளைப் புகட்டுவதற்கும், நற்செயற்களைச் செய்வதற்கும் தூண்டிய அல்லது உதவின கருவிகள் யாவை? இவ்வினக்களே இவ்வியாசத்தில் விரிக்கப்புகுந்த விஷயங்களாகும்.

சீரழிந்த புன்மாக்களை நல்வழிப்படுத்த எண்ணி மேற்செல்லும் பொழுது, ஆசாபங்கம், மனக்கொந்தளிப்பு, ஐயம், வறுமை-பிணி முதலானவைகளால் எதிர்க்கப்பட்டு, இவைகளைக் கடந்து மேற்செல்லுவதற்கு வேண்டிய சக்தியில்லாது, வியாகூலத்தினுற் கொள்ளப்பட்டுக் கைக்கொண்ட காரியங்களை விட்டு விடுபவர்களையும், அல்லது அரைகுறையாகச் செய்து முடிப்பவர்களையும் நாம் நன்கு அறிவோம். ஆனல், வழியில் நேரும் இடையூறு இடுக்கண்களை அப்புறப்படுத்தி, விபரீத

புத்தி, மருள்மயக்கம், அகங்காரம், பிடிவாதம், பேராசை, படபடப்பு, முதலானவைகளாற் கவரப்படாது தன்னைப் பாதுகாத்தும், நேர்மை, தூய்மை, பொறுமை, ஊக்கம் முதலானவைகளையே மேற்கொண்டு உழைத்துக் கடைசியில் ஜயம்பெற்ற புத்திமான்கள் இருந்திருக்கிறார்கள்; இன்னமுமிருக்கிறார்கள். தூயமனமும், இருதயமுமுடையவர்க்கு எக்காரியமும் சித்திக்கும்; எவ்வெண்ணமும் நிறைவேறும்; எவ்விருப்பங்களும் பூர்த்தியாகும். பொய், சந்தேகம், செருக்கு முதலானவைகளைத் துறந்தவனுக்கு அசாத்திய காரியங்கள் சாத்தியமாக முடியும்; பயம், பக்தி, அன்பு, அருள், விடாமுயற்சியாகியவைகளைச் சிரோ பூஷணமாகக்கொண்டு உழைப்பவன் எதற்கும் அஞ்சவேண்டுவதில்லை. மெய்யறிவினோர் இக்குணங்களை நிரம்பவுடையவராதலால் ஜயம் பெற்று வருகிறார்கள். இச்சுசீலர்களின் ஜீவசரிதங்களைப் படித்தல் நன்மை பயக்காதிருக்குமோ? காலம், இடம், பாஷை, குலம் முதலிய அற்ப விஷயங்களைத் தூரத்தள்ளி, இம்மெய்ம்மையர்களின் சித்தாந்தங்களையும், உபதேசங்களையும் மிக்க சிரத்தையுடன் ஆராய்ந்தறிதல் உத்தமமான தல்லவோ? இத்தகையர்களில்லாது இவ்வுலகம் மேன்மேல் வளராது; நீதியும், ஞானமும் பரவா; நற்குண நன்னடத்தைகள் நிலையா; இன்பமும் சுகமும் தனமும் அபிவிர்த்தியாகா; போர் மேலாகும்; கொலை, களவு, காமக்குரோதாதிகள் அதிகரிக்கும்; துராத்மாக்கள் பெருகுவார்கள்; ஞானமென்ற கதிரவனும், அறமென்ற திங்களுமில்லாது இவ்வுலகினர்கள் வருந்துவார்கள்; பிணியும் வறுமையும் இன்னுமிவை போன்ற பற்பல சஞ்சலங்களும் வியாபித்து நிற்கும்.

துன்ப வேளைகளிலும், அபாய காலங்களிலும் எத்தகைய ஆலோசனைகள் செய்து, எவ்வித உபாயங்களினால் அவைகளை அப்புறப்படுத்தி இவர்கள் ஜயமடைந்தார்கள்? எங்ஙனம் ஞானமென்ற ஜோதியைப் பரவச்செய்தார்கள்;—தர்மக்கொடியை நாட்டினார்கள்? இத்தகைய விஷயங்களை நாம் அறியவேண்டியது அவசியமே. சகலரும் ஞானிகளாவது அசாத்தியமானபோதிலும் ஒவ்வொருவனும் கல்வியறிவைப் பெற்றுத் தன்னாற் கூடியவரையிலும் பிறர்க்கு நன்மை செய்யக்கருதி உழைத்துவருதல் எளிதாகும். இதற்கு வேண்டிய மதியூகமும், மனோதிடமும், தேக சக்தியும் ஒவ்வொருவனுக்கும் அளிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆதலால், அவைகளைத் தக்கவழிகளிற் செலுத்தி உழைத்துவருவோமானால் நாமும், நம்மைச் சேர்ந்தவர்களும் இனித்துச் சுகித்திருக்கலாம்.

கொலை, களவு, கட்காமக் குரோதங்கள்டங்கிய வலையிற் சிக்கி அலப்புறும் புன்மாக்களை அவ்வலையினின்று விடுவித்து நற்கதியடையச் செய்யும் புண்ணியாத்மாக்களையும், அபரிமிதம் சுதந்திரம் ஒற்றுமை க்ஷேமம் முதலானவைகளைப் பரவச் செய்துவரும் வேந்தர்களையும், கல்வி ஞானம் அறம் ஆகிய இவைகளை மேன்மேலோங்கி வளரச் செய்துவரும் ஞானிகளையும் நாம் வழிபடுவோமாக. இவர்களைப் போன்ற சிலா விக்கிரஹங்கள் செய்து, இவைகளைத் தினந்தோறும் நாம் ஆராதித்துத் துதித்து வரவேண்டுவதில்லை. ஆனால், நாம் இப்பெரியோர்களை நம்முடைய மேல்வரிச் சட்டமாகக்கொண்டு, இவர்களுடைய சித்தாந்தங்களையும், போதனைகளையும் நன்குணர்ந்தறிந்து அவைகளை அநுசரித்து ஒழுகுதலே மிக்க அவசியமானது. இது நமக்கு நன்மையை உண்டு பண்ணுவதுடன், அவர்களை வழிபடுவது போலுமாகும்.

சிதாகாசத்தில் இரவியும், அம்புலியுமாக விளங்கும் இஞ்ஞானிகளின் ஜீவசரித இலக்கியங்களைப் படித்தல், நம்மிடமிருக்கும் தீயசிந்தனைகளும் அருவருக்கத் தக்க சொற்களும் இழியசெயற்களும் நம்மைவிட்டு அகன்று, நற்சிந்தனைகளும், மதுரமொழிகளும், சத்கருமங்களும்உதித்து மேன்மேலோங்கி வளர்ந்து, நம்மையும் நம்மினத்தாரையும் இம்மைப் போகங்களையும் அனுபவிக்கச்செய்து, வீடு பேற்றின்பத்தையும் அடையச் செய்யும். நல்லினச் சேர்க்கையினால் நம்முடைய குற்றங்கள் அல்லது தோஷங்களும் மூடத்தனமும் தாமாவே நம்மிடமிருந்து நீங்கியபின், நம்மிடமுள்ள சற்குணங்கள் மேற்கிளம்பிச் செழிப்புடன் விருத்தியாவதால், நாமும் உண்மை ஞானிகளாகவும், மெய்யறந் தங்கியவர்களாகவும் ஆவோம்.

விவசாயச் சிறப்பு

THE IMPORTANCE OF AGRICULTURE

கடல்சூழ்ந்த இந்நெடு நிலத்தின்கண் வதிக்குஞ் சமஸ்த ஜீவகோடிகளும் உயிர்பெற்று வாழ்வதற்குரிய இன்றியமையாப் பொருள் உண்டியேயாம். இவ்வுணவை யடைந்துய்யும் பொருட்டு, மனிதனே யன்றி விலங்கு முதலிய ஜீவப்பிராணிகளும் பாடுபட்டுழைக்க வேண்டியது ஆவசியகமெனல் சொல்லாமல் விளங்குகின்றது. இத்தகைய பாடுபடுந் தொழிலுக்கே கிருஷி (முயற்சி) அல்லது வியசாயம் என்றும் பெயர். பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம் என்னும் பஞ்சபூதக் கலப்பாலுண்டாவது பயிர். அப்பயிர் பல வகைப்படும். சில அடியில் வருமாறு:—

நன்செய்ப் பயிர் (நெல்), புன்செய்ப் பயிர் (தானியம்), தோட்டப்பயிர் (காய்கறி), விருக்ஷவர்க்கப் பயிர் (முக்கானி முதலிய பழவகை), மூலவர்க்கப் பயிர் (கிழங்கு தினுசுகள்), தைலவர்க்கப்பயிர் (எள்ளு, ஆமணக்கு முதலியன), நார்வகைப்பயிர் (சணல், கற்றாழை), வியாபாரப்பயிர் (அவுரி, பருத்தி முதலியன), கொடிவகைப்பயிர் (மிளகு, வெற்றிலை முதலியன), புட்பவகைப் பயிர், புல்வகைப் பயிர் முதலிய பலவகைப் பயிர்களும் பயிர்த்தொழிலி லடங்கும்.

ஒருவன் கிருஷிசாஸ்திர பாண்டித்திய மடைய வேண்டில், அவனுக்குப் பூகோள, ககோள, பௌதிக, ரஸாயன, வைத்திய, சோதிட, ஜீவவர்க்க, தாதுவர்க்க, விருக்ஷவர்க்கப் பிரகிருதிசாஸ்திராதி பல நூற் பயிற்சியும் ஆவசியகமாகும்.

கிருஷித்தொழிலுக் காதாரமாயுள்ளன:— நிலம், நீர், மழை, கால்நடை, கருவி, உழவு, எரு, விதை முதலியனவாம். அன்றியும், வெய்யிலும் காற்றும் பயிர் செழித்தோங்கி வளருவதற்கு வேண்டிய பொருள்களேயாம். பனியும் பிரயோசனமே.

மற்றெல்லாத் தொழில்களினுஞ் சிறந்து, நாடு நகரங்களைச் செழிப்பித்து, கோயில் குளங்களைச் சிறப்பித்து, மாடமாளிகைகளை யலங்கரித்து, அஷ்டைச்வரியங்களுக்கும், எண்ணன்கு தருமங்களுக்கும், அன்னதானாதி புண்ணிய காரியங்களுக்கும், ஆஸ்பதமாய் நின்றதும் பயிர்த்தொழிலேயாம். அன்றியும்:—

> "மானம் குலம் கல்வி வண்மை அறிவுடைமை
> தானம் தவம்முயற்சி தாளாண்மை—தேனின்
> கசிவந்த சொல்லியர்மேல் காமுறுதல் பத்தும்
> பசிவந்திடப்பறந்து போம்."

என்னும் முதுமொழிப் பாடலின்படி பசிவேளைக் குணவளிக்கும் கிருஷிவேலையே பரமார்த்த மாயதாயின், இனி ஏனைய சாமானியத் தொழில்கள் இத்தொழிலாம் நற்றொழில்முன் எத்தகையவாமெனல் உய்த்துணர்க.

இத்தகைய மேம்பாட்டினையுடைய கிருஷித்தொழிலுக் குரிய குடிவளமோங்கினலன்றோ கோனுயர்ந் தோங்கும்? குடிகளால் செலுத்தப்படும் பகுதிப்பணத்தாலன்றோ அரசன் பொக்கிஷம் நிரம்புவது? இவ்வழியிற் சேகரித்த பொருள்களல்லவா பொது நன்மைக் குரிய பாதைகள், பாலங்கள், வித்தியா சாலைகள், வைத்திய சாலைகள், அன்ன சத்திரங்கள், மடாலயங்கள் முதலியன செழித்தோங்குவன வாயின? பலவாய்ப் பகருவானேன்? கஷ்டஜீவியாகிக் கிருஷிகனுடைய கஷ்டார்ஜ்ஜிதத்தைப் பங்கிட்டுக்கொள்ளாத ஜீவப்பிராணி உலகின்கண் ணுளதோ? ஆதலால் சமுசாரி ஒருவனுக்குச் சமயத்தில் சகாயஞ் செய்வதால் அவனிடம்பட்ட ருணச்சல்லியத்தினின்றும் மீண்டவனுவான்; அப்படிச் செய்யாதவர்களோ அக்கடனைத் தீர்க்கக் கடமைப்பட்டவர்களாயிருப்பர். 'ஓதுவோரெல்லாம் உழுவோன் தலைக்கடையில்.'

காரியமிப்படியிருக்க எத்தொழிலினுஞ் சிறந்த இத்தொழிலைக்கல்வி கற்றவர்களுஞ் செல்வமுற்றவர்களும், "பண்ணையாட்கள் பாடுபட்டுழைக்குந் தொழில் பயிர்த்தொழில்," என நமது நாட்டுக் கனதனவான்கள் பராமுகஞ் செய்து, கருதாமற் கழித்தனர். இத்தேசத்துத் தொழில் இத்தன்மையில் க்ஷீணித்துவர, அமெரிக்கா, சீனு, ஜப்பான், ஐரோப்பா முதலிய அன்னிய தேசங்களில் கிருஷித் தொழில் மதியூகிகளான மகாராஜாக்களின் பிரேரேபணையினுல் ஆண்டாண்டுதோறும் புதுப்பிக்கப்பட்டுச் சீர்திருந்திவருவது மேனுட்டுப் பத்திரிகைகளால் நமக்குத் தெரிந்ததோர் விஷயமே.

இதற்குத் திருஷ்டாந்தமாக, கிருஷி யபிவிருத்திக்கென்று லண்டன் நகரத்துச் சீமானொருவர் தம் திரண்ட ஆஸ்தி முழுவதையுந் தத்தஞ்செய்த பரோபகாரத்தைக் கேள்வியுற உண்டாகுஞ் சந்தோஷத்திற் களவுண்டோ! இத்தகைய கீர்த்திவாய்ந்த புண்ணிய புருஷோத்தமர்களின் நன்கொடையாலன்றோ ஏழைக் குடியானவர்களின் குடித்தன மீடேறவேண்டும்?

இந்நாட்டுத் தனவந்தர்கள் வர்த்தகத்தில் நோக்கம் வைத்துழன்று பொருள் சேகரிக்கும் பிரயாசத்திற் காற்கூறுயினும் பயிர்த்தொழிலிற் கண்வைக்கத் தலைப்படுவாராயின் நமது நாட்டுக்கு இப்போதுண்டாயிருக்கும் கடும்பஞ்சம் நேர்ந்திருக்கமாட்டாது. ஏழைக் குடியானவனுல் என்ன காரியம் நிறைவேற்ற வியலும்? எலும்பொடித்துக்கொண் டுழன்று பாடுபடும் கிருஷிகளுக்குச் சமயோசித சகாயமுண்டாயின் நாட்டுவளஞ் சிறந்து விளங்கத் தடையேது!

இதற்குத் திருஷ்டாந்தமாக, சீன தேசத்துச் சக்கிரவர்த்தி நிலமுழுதற் கென்றோர் நன்னாள் தொடங்கி தன்கீழ் மந்திரி பிரதானி சேனைத்தலைவராதி உத்தியோகஸ்தர்களும் தன் செய்கையைப் பின்பற்றி நிற்க, கழனியிற் றன்கையால் பொற்கலப்பை யூன்றி யுழுது குடித்தனக்காரர்களும் மற்றுமூரிலுள்ள கனவான்களுக்குமோர் உற்சாகத்தை யுண்டுபண்ணுவாராம். அக்கற்பனையை நமது நாட்டரசர்களும் தனவான்களும் கைக்கொண்டொழுகுவாராயின், வேளாண்மை செழித்தோங்கத் தடை யாது? "எத்தால் வாழலாம்? ஒத்தால் வாழலாம்" என்றபடி செல்வச் சீமான்கள் இவ்வாறு தம்மாற்கூடிய புத்தி யோசனைகளும், பொருளுதவியும் செய்யத் துணிவார்களாயின், இத்தேசத்தில் பஞ்சம் தலைகாட்டாதொழியத் தடையுமுண்டோ!

ஆங்கிலேய நாட்டிற் பெரிய மிராசுதாரர்களில் அநேகர் ஒன்று சேர்ந்து கிருஷிகாரிய நிர்வாகச் சங்க மொன்றுண்டாக்கி விவசாய விருத்திக்குரிய சதுர் உபாயங்களை யோசித்து அவற்றை யடிக்கடி பயிரிடுங் குடிகளுக் குணர்த்தி வருவதனுல் அத்தேசம் இடைவிடாச் செழிப்பினை யுடையதாய் விளங்குகின்றது.

நமது நாட்டில் வருஷப்பிரதி வருஷம் ஜனசங்கியை அதிகப்பட்டு வருவதனுல் அதற்குத் தக்கபடி பிரஜைகள் உண்டுய்யச் சாகுபடி நிலமும் விருத்தியடைய வேண்டிய தவசியமாதலின், இனி இந்நாட்டிற் கரம்பு நிலம் கண்ணிற் படலாகுமா? ஏதோ சில வருஷ காலங்களாகத் தெய்வ சங்கல்பத்தினுல் சம்பவித்த காலவித்தியாசத்தாலும், காலமழையின்மையாலும், செய்கால் நிலம் இடைவிடாமற் பயிரிட்டு வருவதனுலும், காலக்கிரமத்தில் பூசாரங் குறைந்து வந்தது. இனி, கிருஷிகரின் நன் முயற்சியினுல் எரு முதலிய இந்திரிய வஸ்துக்களைச் சேர்ப்பதனுலும், வெவ்வேறு மண்வகைகளை நிலத்தின் நிலைமைக்குத் தக்கபடி கலந்து பண்படுத்துவதனுலும், ஏனைய சமயோசித சதுர் உபாயங்களினுலும், அக்குறைவுகளை நிறைவுசெய்து கொள்ளவேண்டும்.

முற்காலத்தில் நீர்வளம், நிலவளம் குன்றாது செழிப்புற்றோங்கிய இந்நாட்டுச் செல்வம், பன்முறை அயல் நாட்டரசரால் கவரப்பட்டமையாலும், கலிகாலக் கொடுமையினுல் அனுவிருஷ்டி அடிக்கடி நேர்ந்தமையாலும், சொற்ப விளைவும் அன்னிய தேசங்களுக்கனுப்ப மரக்கல, இருப்புப்பாதை மார்க்கங்களேற்கனவே யேற்பட்டிருத்தலாலும், ஆங்கிலேய வரசாட்சியிற் புறநாட்டு வணிகச் சங்கத்தாரின் வர்த்தகத்தொழி லதிகரித்தமையாலும், துரைத்தனத்தாரால் பாரமான சண்டைச் செலவுகளுண்டானமையாலும், ஜனங்கள் ப்ளேக் முதலிய கொள்ளை நோய்களினுல் மடிந்தவர்போக மற்றவர் பயந்து தத்தம் நிலைபெயர்ந்தோடிப் பின்வாங்க நேர்ந்தமையாலும், இந்தத் தேச வாஸிகள் தற்சமயம் கஷ்டத்திற்குட்பட நேரிட் டிருக்கின்றதாயினும், விவசாயத்திற் கின்றியமையாச் சூரிய வெப்பமும், ஜலஞ்சுரந்து வற்றாத ஜீவநதிகளின் இடையறா நீர்ப்பாய்ச்சலும், எக்கலோடிமிக்க விளைவை விளைவிக்கத்தக்க பூசாரமும் இயற்கையி லமையப்பெற்ற நம் நாட்டுச் செல்வம் அற்பமுயற்சியினுலேயே பழமைப்படி நன்னிலைமைக்கு வரும்படி தெய்வ கடாக்ஷமுண்டாகத் தடையிரா தாகையால் "முயற்சியுடையாரிகழ்ச்சி யடையார்."

அலை எழும்புவ தேன்?

WHY THE TIDES RISE AND FALL ?

சமுத்திரத்தில் அலைகள் பெரிது பெரிதாய் எழும்பி, ஒன்றன்பின் ஒன்றாகப் புரண்டு வந்து கற்கட்டடமான கரைகளில் பளீலென்று மோதவும், கரையோரங்களிலுள்ள மணல் களின்மேல் மெதுவாய்ப் பாயவும் அநேகர் கண்டிருக்கலாம். அதைக் காண்கிறவர்கள் அநேகர் கடலில் அலை எழும்பிவருகிறதென் றும் சொல்லுகிறார்கள். ஆயினும் கடலில் அலை உண்டாவதேனென்று அதைப்பற்றி யாராவது ஆச்சரியப்பட்டதுண்டா? அதற் குக் காரணம் என்னவென்று யாராவது விசா ரித்ததுண்டா? அதன் காரணங்களை இங்கு எடுத்துக் காட்டுவோம்.

அலை உண்டாவதற்குச் சந்திரனே முக்கிய காரணமா யிருப்பதால், அமாவாஸைச் சந்தி ரனுக்கும், பருவத்துச் சந்திரனுக்கும் உள்ள வேற்றுமை இன்னதென்பதை முதலில் ஒரு வாறு தெரிந்துகொள்வது நலம்.

சந்திரனுக்குச் சுயமாய் ஒளிகிடையாதென் பது அனேகர்க்குத் தெரிந்த விஷயமே. சந்தி ரன்மேல் சூரியனுடைய ஒளி பிரகாசித்தால் மாத்திரமேஅது பளபளப்பாய்ப் பிரகாசிக்கின் றது. சந்திரகோளத்திலுள்ள ஜனங்களும் தம் முடைய சிறுவர்களுக்கு இப்பூமியைப்பற்றி இதே மாதிரியான கதைகளை சொல்லிக் கொண்டிருப்பார்க ளென்பதற்குச் சந்தேக மில்லை. நாம் இருக்குமிடம் நமக்கு இப்ப டிச் சாதாரணமா யிருந்தாலும், சந்திரனி லுள்ளவர்களுக்குவெகு பளபளப்பாய்த்தோன் றும்; ஏனெனில், சூரியனுடைய ஒளி பூமி யைச் சுற்றியிருக்கிற வாயுமண்டலத்திலுள்ள மேகங்களில் பிரகாசித்து அங்கிருந்து சந்திர னிடத்தில் பிரதிபலிப்பதனால் அப்படி ஆகிற தென்று அவர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் சொல் லிக் கொள்வார்கள்.

வெண்மையாயும் வட்டமாயும் இருக்கிற சலவைக்கல் ஒன்றை எடுத்து அதில் ஒரு பக்கம் முழுதும்கறுப்புவர்ணம் பூசிவிட்டால், அதைப் பூர்ணமாய்ப் பிரகாசிக்கின்ற சந்திர னுக்குஉப்பாகச்சொல்லலாம். எப்படியெனில், சூரியன் தனக்கு எதிரேயிருக்கின்ற கோளத் தின் ஒரு புறத்தை மட்டுமே பிரகாசிக்கச் செய்வானாதலால்,சூரியனுக்குநேராயிருக்கின்ற சந்திரனுடைய பக்கம் மாத்திரமே பளபளப் பாய்த் தோன்றும். மறுபுறம் இருண்டுதான் இருக்கும். அந்தச் சலவைக்கல்லின் வெண் மையான பாகம் முழுதும் நமக்கு நேராயி ருக்கும்போது பூர்ணிமைச் சந்திரன் போல வும், அதை மெதுவாகத்திருப்பி வெண்மை யான பாகம் கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் மறை யச்செய்தால் அப்போது பஞ்சமி அஷ்டமி தசமி முதலான தினங்களில் தோன்றுகிற சந் திரன் போலவும், வெண்மையான பாகம் முழுதும் மறைந்துபோனால் சூரியனுக்கும் நமக்கும் மத்தியில் நிற்கிற சந்திரன்போலவும், அதாவது அமாவாஸைச் சந்திரன் போலவும் அந்தக் கல் விளங்கும்.

திருதீயை, சதுர்த்தி முதலிய தினங்களில் ஆகாயம் நிர்மலமாய் இருக்கையில் சந்திரனைப் பார்த்தால், பளபளப்பாகப் பிறைச்சந்திரன் தோன்றுவது மாத்திரமேயன்றி, சந்திர பிம் பம் முழுதும் வட்டமாய்மங்கலாகத் தோன்ற நாம்கண்டிருக்கிறோமாதலால், அதைக்கொண் டே; அமாவாசையன்றுகூடச் சந்திரன் ஒளி யில்லாமல் இருண்ட வடிவமாய்க் காணப்படு மென்பதை நாம் நன்றாய் அறிந்து கொள்ள லாம். அமாவசையன்று சந்திரன் எங்கும் போய்விடுவதில்லை. சூரியன் பக்கத்திலிருப் பதால் நமது கண்ணுக்குப் பிரகாசிப்பதில்லை. அதற்குத் தகுந்த கருவியைக்கொண்டு பார்த் தால் நன்றாய்த் தோன்றும்.

சந்திரன் அந்தந்தக் காலத்தில் வெவ்வேறு விதமாகத்தோன்றுவதெல்லாம் அதன் இடம் வேறுபடுவதனாலேயே ஒழியவேறல்லவென்று இதனால் தெரிகின்றதல்லவா? சந்திரன் பூமியைச்சுற்றி ஓடிக்கொண் டிருப்பதனால், ஒரு பக்கத்தில் கறுப்பு நிறம் பூசிய சலவைக் கல்லிற் காட்டிய திருஷ்டாந்தம் போலவே, ஒவ்வொரு வேளையில் அதாவது இப்பூமிக்கு ஒருபுறத்தில் சூரியனும் அதற்கு நேரான மற் றொரு பக்கத்தில் சந்திரனும் இருக்கிற காலங் களில் சூரியன் அதன்மேற் பிரகாசிக்கிற பா கம் முழுதும் நமக்குத் தெரிகின்றது; அதைத் தான் பூர்ணிமாவாசை யென்கிறோம். சந்தி ரன் சூரியனுக்கும் பூமிக்கும் நடுவே வருகிற காலத்தில் அந்தப்பக்கம் நமது கண்ணுக்குத் தெரிவதேயில்லை; அப்போது அமாவாசை என்கிறோம்.

சந்திர பிம்பத்தை நாம் நுட்பமாகப் பரிசோதித்துப் பார்ப்போமானால் ஒரு புறத்தில் பளபளப்பாயும், மறுபுறத்தில் இருண்டுமிருக்கிற மலைகளும், அம்மலைகளில் கணவாய்களும் காணப்படும். அம்மலைகளெல்லாம் இத்தாலி தேசத்திலுள்ள விஸூவியஸ் என்னும் எரிமலைபோன்ற எரிமலைகளாகத் தோன்றுகின்றன. இப்பூமியிலுள்ள எரிமலைகளெல்லாம் லாவா என்னும் ஒருவகை எரிகல் திராவகத்தை வெள்ளமாய்ப் பெருக்குவதுபோல் அவையும் பெருக்கிக்கொண்டுதான் இருக்கும்.

அலை உண்டாவதற்குக் காரணம் இன்னதென்பதை இங்கு விசாரிப்போம். நியூடன் கண்டுபிடித்த ஆகர்ஷண சக்தியென்னும் இழுப்புக்கவர்ச்சியைப்பற்றிக் கொஞ்சம் தெரிந்துகொண்டாலொழிய அது தெளிவாய்ப் புலப்படாது. ஆகர்ஷணசக்தியாவது இந்தப் பிரபஞ்சத்தில் எந்தப் பொருளும் அததன் பிரமாணத்திற்கேற்றபடி மற்றெந்தப் பொருளையும் தன் இடத்திற்கு இழுக்கின்றது. சூரியன் பூமிக்கும் தனக்கும் இருக்கிற தூரத்திற்கேற்றபடி பூமியை இழுக்கின்றது. அப்படியே பூமி தன் பரிமாணத்துக்குத் தக்கபடி சூரியனை இழுக்கின்றது. இப்படியே பூமியும் சந்திரனும் ஒன்றையொன்று இழுத்துக்கொண்டிருகின்றன. சூரியன் சந்திரன் முதலிய மற்ற கிரகங்களும் இவ்வாறே தாம் ஒன்றுக்கொன்று இழுத்துக்கொண்டிருக்கின்றன. இதனால் சந்திரன் அததன் தூரத்திற்கும் பரிமாணத்திற்கும் ஏற்றபடி எல்லாவற்றையும் இழுக்கிறதென்று தெரிகிறதல்லவா? இந்தப் பூமியைவிட அதன்மேல் இருக்கிற நீர், சந்திரனுக்குச் சமீபமானதாலும், நீர் நிலத்தைப் போல அவ்வளவு கடினமன்றாதலாலும், சந்திரன் பூமியைவிடச் சமுத்திரத்தையே அதிகமாய்த் தன் இடத்திற்கு இழுக்கின்றது. அதனால் உண்டாகிறகாரியமென்னவெனில், சமுத்திரத்துக்கு நேராய் உயரச் சந்திரன் வரும்போதெல்லாம் சமுத்திரத்தில் அலை எழும்புகின்றது. அப்படியே சந்திரனுக்கு நேரான பக்கத்துக்குப் பின்புறத்தில் நீரைவிட நிலமே சந்திரனுக்குச் சமீபமாயிருப்பதால் அங்கே பூமிதான் அதிகமாய் இழுக்கப்படுகின்றது. அதனால் அந்தப்புறத்தில் எப்போதும் ஜலம் கொஞ்சம் உப்பலாயே இருக்கும். இப்படியாகப் பூமி தன்னைத் தானே ஒருதரம் சுற்றுவதற்குள், அதாவது இருபத்து நான்கு மணி நேரத்தில், பூமியில் சந்திரனுக்குச் சமீபமாயும் வெகு தூரமாயும் இருக்கின்ற இரண்டு பக்கங்களில் ஜலம் மேலெழுகின்றது; மற்ற இரண்டு பக்கங்களிலும் தாழ்கின்றது.

இவற்றைச் சந்திரன் எப்படி இழுக்கிறதோ அதே விதமாகவே சூரியனும் இழுக்கின்றது. அதனாலேதான் அமாவாசைத் தினங்களில் சந்திரன் சூரியன் இரண்டும் ஒரேபுறமாய் நின்றுசமுத்திர ஜலத்தை இழுப்பதனால், ஜலம் விசேஷமாய்ப் பொங்கி அலைகள் மிகப் பெரிதாய்க் கிளம்புகின்றன. அப்படி ஜலம் அதிகமாய்ப் பொங்கிவந்து கடற்கரையோரத்திலுள்ள பல வீடுகளை அழித்துவிடக்கூட நாம் கேட்டிருக்கிறோமல்லவா? அப்படியில்லாமல் சூரியன் ஒருபுறத்திலும் சந்திரன் ஒருபுறத்திலும் நின்று இழுக்கிறகாலங்களில் அலைகள் விசேஷமாயில்லாமல் அடங்கியே இருக்கும்.

இன்னும் விசாரிப்போமானால், சமுத்திரத்தில் அலை கிளம்ப ஆரம்பிக்க நாளுக்கு நாள் ஒருமணி நேரம் ஏன் அதிகமாகச் செல்லுகிறதோ அதற்கும் காரணம்இன்னதெனத் தெரிந்துகொள்ளலாம். சந்திரன் ஸ்திரமான கிரகமல்ல; ஏறக்குறைய இருபத்தெட்டுதினங்களில் பூமியைச் சுற்றி ஒருதரம் ஓடுகிறதென்பது நமக்குத் தெரிந்த விஷயமே. இன்றிரவு இராத்திரி பத்து மணிக்கு இச்சென்னைக்கு நேராய்ச் சந்திரன் வந்தால், பூமி தினம் ஒரு சுற்று சுற்றிக்கொண்டிருந்ததனால், சந்திரன் அதே பாகத்தில் நிலையாயிருக்கிற பக்ஷத்தில் மறுநாள் பத்துமணிக்கே சந்திரன் சரியாய் இச்சென்னைக்கு நேரே வந்து சேரும். அப்படியில்லாமல், அதே காலத்தில் சந்திரனும் கொஞ்சம் தூரம் ஓடுகிறதாகையால், பத்துமணிக்குச் சரியாய் வருவதில்லை; பத்தடித்துச் சுமார் ஐம்பது நிமிஷத்திற்குப் பிறகு சந்திரன் சென்னைக்கு நேராய் வருகின்றது.

அதாவது மறுநாள் பதினொன்று அடிக்கச் சுமார் பத்து நிமிஷத்துக்கு முன்னே அலை எழும்புகின்றது. இப்படிச் சந்திரனும் சூரி

யனும் ஜலத்தை இழுக்கிறதென்றால் அது இப்பூமியை விட்டு ஏன் ஆகாயத்தில் எழும்பிப் போய் விடவில்லையெனக் கேள்வி பிறக்கலாம். ஜலம் பூமியின் மேலே இருப்பதால் சூரியன் சந்திரன் முதலியவற்றைப் பார்க்கிலும் பூமியே ஜலத்தை அதிகமாய் இழுக்கின்றது. அதனாலேதான் ஜலம் நிலத்தைவிட்டுப் போய்விடும்படியான காலம் நேரிடுவதில்லை.

கிரிநார் பர்வதம்.

MOUNT GIRINAR.

நம் பரதகண்டத்தின் மேற்குச் சமுத்திர கரையில் ஸௌராஷ்டிர மென்று பெயர் பூண்ட ஒரு தேசமிருக்கிறது. அதற்கு இக்காலத்தில் காத்தியவார் என்று பெயர். இதில் வடபாகம் முடிவில் துவாரகையும், அதற்கு சுமார் 60 மைலுக்கு தெற்கில் சுதாமாபுரியும் (குசேலர் பட்டணம்) பிறகு கிரிநாரும், தெற்கு முடிவில் ஸோமனாதமென்கிற பிரபாஸ க்ஷேத்திரமு மிருக்கின்றன. கிரிநார் ஆதிகாலத்தில் முசுகுந்த சக்கிரவர்த்தியின் நித்திராஸ்தானமாக யிருந்தது. அனேக யோகிகளும் மகாத்மாக்களும் வாஸஞ் செய்யுமிடம் என்று ஐதிக்யமிருக்கிறது. ஆகையால் வெகு பைராகிகள் அடிக்கடி இவ்விடம் வருகிறார்கள்.

இந்த பர்வதம் 3,500 அடி உயரம். சுமார் 2,000 வருஷங்களுக்கு முன் அசோகன் என்று பெயர் பூண்ட புத்தராஜன் பாடலிபுரத்தில் அரசாக்ஷி செய்யுங்கால் தெற்குப் பாகத்தில் பிரஸித்தியான ஸௌராஷ்டிர தேசத்திற்கு ஒரு அதிகாரியையும் அனுப்பித் தன் ஞாபகத்திற்காக ஒரு சிலாசாஸனமும் இவ்விடத்தில் பதிப்பித்தார். பிறகு வந்த ஸ்கந்த குப்தராஜாவும் ருத்திராதன்னும் அதே சிலையில் தங்கள் சாஸனங்களை யெழுதினார்கள். இந்தப் பர்வதத்திற்கு ரைவதபர்வதமென்றும் ஸம்ஸ்கிருதத்தில் பெயர். ஸ்ரீகிருஷ்ணன் வெகு காலம் அவ்விடத்தில் காலக்ஷேபஞ் செய்ததாகத் தெரிய வருகிறது. முசுகுந்த சக்கிரவர்த்திக்கும் தர்சனங்கொடுத்த விடமென்று புராணங்கள் கூறுகின்றன.

இந்தப் பர்வதத்தில் ஒரு சிகரத்தில் ஜைனர்களுடைய க்ஷேத்திரங்களும், மற்றொரு பக்கத்தில் மகமதியர்களுக்கும், மூன்றாவது சிகரத்தில் குரு தத்தாத்திரேயருடைய ஸ்தானமும், அடுத்தவிடத்தில் கோரக்ஷ யோகியினுடையதும், மற்றொருவிடத்தில் தேவியினுடையதுமாக அமைக்கப்பட்டிருகிறது. ஆகையால் அனேக மதஸ்தர்கள் அடிக்கடி யாத்திரைக்காக இவ்விடம் வருகிறார்கள். முசுகுந்தன் குகையும் அசோகன் முதலானவர்கள் சாஸனக் கல்லும் மலையின் அடிவாரத்திலிருக்கின்றன.

காத்தியவாரில் முக்கிய இடங்கள் எல்லாம் ரயிலினால் சூழப்பட்டிருக்கிறபடியினால், இவ்விடத்திற்கும் ரயில் ஜுனகாட் ஸ்டேஷனென்னும் பெயரால் வழங்கப்படுகிறது. சில காலத்திற்குமுன் பக்தர்கள் எல்லாரும் சேர்ந்து வெகு ரூபாய் செலவு செய்து கல்படி கட்டியிருக்கிறார்கள். சிலர் டோலியிலும் மலையேறுகிறார்கள். தூரம் மைல் மூன்று. யாத்திரைக்காரர்கள் பிரபாஸ மென்கிற ஸோமனாதத்தில் ஆரம்பித்துக் கிரிநார் வழியாகத் துவாரகையில் யாத்திரையை முடிக்கிறார்கள்.

பிரபாஸம்: கிருஷ்ணன் யாதவர்களுடன் நிரியாணஞ் செய்தவிடம். பன்னிரண்டு ஜ்யோதிர்லிங்கங்களில் முதல் ஜ்யோதிர்லிங்க க்ஷேத்திரம்; கிரிநார்: முசுகுந்த குகை; ஸுதாமாபுரி (போர்பண்டர்) குசேலன் கிராமம்; துவாரகை கிருஷ்ணன் வாஸஞ் செய்தவிடம்.

நமது சந்தா நேயர்களுக்கு

போதினியின் பத்தாவது ஆண்டு அடுத்த சஞ்சிகையுடன் முடிவடைகிறது. இக்கொடும் காகிதப் பஞ்சகாலத்தில், பத்திரிகையை நடத்துவதில் நமக்கேற்படும் சிரமத்தை எழுதிமுடியாது. ஒரு ராத்தல் எடையுள்ள காகிதம் இரண்டணா விற்றது, இப்போது சுமார் பன்னிரண்டணா வீதம் விற்கிறது. எமது வெளிநாட்டு சந்தாதாரர்களில் பலர், தமது சந்தாவை அனுப்பாமலிருப்பது நமக்கு மிகுந்த நஷ்டத்தை யுண்டாக்குகிறது. தனித்தனியே அவர்களுக்குக் கடிதம் எழுதுவதில், மிகுந்த பொருட்செலவும், சிரமும் ஏற்படுகின்றன. ஆகையால், நம் நேயர்கள் இனியேனும் ஆலசியமாயிராது, தங்கள் பாக்கியை உடனே அனுப்பச் செய்வதுடன், போதினியைத் தமது நண்பர்களுக்கும் சிபாரசுசெய்து, அவர்களையும் இப்பத்திரிகையை ஆதரிக்கச் செய்வாரென நம்புகிறோம்.

பத்திராதிபர்.

நமது சிறிய கதை

OUR SHORT STORY

கஷ்ட ஜன்மம்

அல்லது

அம்மாளு அம்மாள்

ஸ்ரீமான் கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயர் பென்ஷன் பெற்றுக்கொண்டு வந்து, மூன்று வருஷங்கள் ஆயின. கிரமப்படி ஐம்பத்தைந்து வயது வரையில் வேலைசெய்து முழுப் பென்ஷன் பெறுவதற்கு ஐயரவர்கள் பாக்யம் செய்திருக்கவில்லை. நமது ஜனஸமூகத்தில் அநேகர்களை அகால மரணத்துக் குள்ளாக்குகிற நீரிழிவுதான் ஸ்ரீமான் கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயரை, அவருடைய நாற்பத்து மூன்றாவது வயதில், மாதமொன்றுக்கு ரூ. 63-7-2 பென்ஷனோடு, வீட்டுக்கு அனுப்பியது. இன்னும் பன்னிரண்டு வருஷம் எப்படியாவது வேலைபார்த்துவிட்டால், குறைந்தது "அஸிஸ்டெண்ட் கமிஷனர்" ஆகிவிடலாம் என்றே, ஐயரவர்கள் எண்ணியிருந்தார். அவருடைய தர்மபத்னியாகிய ஸ்ரீமதி செல்லம்மாளுக்குத் தன் புருஷர் கேவலம் ஸால்ட் இன்ஸ்பெக்டராகவே பென்ஷன் பெறுவது வெகு வருத்தத்தைக் கொடுத்தது. ஆயினும் என்ன செய்வது? ஐயரவர்களால் அடிக்கடி 'ஸர்கியூட்' போக முடியவில்லை. மேலதிகாரியான டிப்டி கமிஷனர், ஐயரவர்களை டாக்டரிடம் அனுப்பினார். ஐயரவர்களுடைய மனவருத்தத்தைக் கொஞ்சங்கூடக் கவனிக்காத டாக்டர், 'அவர் வேலைக்கு லாயக்கில்லை' என்று சர்டிபிகேட்டு கொடுத்துவிட்டார்.

ஐயரவர்கள், தரங்கன்பாடி ஸால்ட் ஸர்க்கில் ஆபீஸில் குமாஸ்தாவாகவிருந்து கிரமமாக மேலே கிளம்பியவர். ஆபீஸில் நுழைந்த காலம் முதற்கொண்டு அவருக்கிருந்த முக்கிய எண்ணம் யாதெனில், தமது குடும்பத்தில் தலைமுறை தத்துவமாக இருந்துவந்த தரித்திரப்பேய் அகலவேண்டுமென்பதுதான். இவ்வெண்ணம் முற்றுப் பெறுவதற்கு ஸால்ட் டிபார்ட்மெண்டில் சந்தர்ப்பங்கள் பல ஏற்படும் என்ற கொள்கைதான் ஐயரவர்களை அந்த டிபார்ட்மெண்டில் புகச் செய்தது. அதிகம் சொல்வானேன்? ஐயரவர்களுக்கு 'ஸர்வீஸ்' அதிகரிக்குந் தோறும் அவருடைய மேல் வரும்படியும் அதிகரித்தது. என்றாலும் அவர்மீது ஒருவித புகாரும் ஏற்பட்டதேயில்லை. மேலதிகாரிகளைத் திருப்திபடுத்தியும் கீழ் உத்தியோகஸ்தர்களைத் தட்டிக்கொடுத்தும் ஆபீஸுக்கு வரும் லைஸென்சுக்காரர்களைப் பிரியத்தோடு உபசரித்தும் காரியத்தைச் சாதித்துக்கொண்டு போவதில் ஐயரவர்களுக்கு மிஞ்சியவர் ஒருவரும் இருந்திருக்கமாட்டாரென்று நிச்சயமாய்ச் சொல்லலாம்.

ஸ்ரீமான் கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயர் கி. பி. 1893௵ ஏப்ரல்௴ 9௳ பென்ஷன் பெற்றுக்கொண்டார். அன்றைய தேதியில் அவருக்கிருந்த ஸ்தாவரஜங்கம சொத்துக்களின் மதிப்புச்சுமார் நாற்பத்தேழாயிரம் ரூபாயாகும். இந்தச் சொத்தை அனுபவிக்க, ஒரே ஒரு புத்திரியைத்தவிர வேறுசந்தானம் அவருக்கு இராமற் போனது அவருடைய துரதிருஷ்டமே. ஐயரவர்களும் அவரது பத்னியும் செய்யாத விரதமில்லை; ஆடாத தீர்த்தமில்லை; போகாத க்ஷேத்திரமில்லை; என்றாலும், ஸந்தான கிருஷ்ணனுக்கு இவர்கள்மீது இரக்கம் வரவில்லை.

ஸ்ரீமான் ஐயரவர்களுடைய புத்திரியின் பெயர் **பார்வதி** என்பது. ஆனால் அவளுக்கு "**அம்மாளு**" என்ற செல்லப் பெயர் வழங்கிவந்தபடியால் ஊரார் அனைவரும் அவளை அந்தச் செல்வப் பெயராலேயே அழைத்தனர். நல்ல இடத்தில் அம்மாளுவைக் கல்யாணம் செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்று ஐயரவர்களும் செல்லம்மாளும் சல்லடை போட்டுச் சலித்தனர். ஐயருக்குப் பிடித்த வரன் அவருடைய பத்தினிக்குப் பிடிப்பதில்லை. செல்லம்மாளுக்குப் பிடித்த வரன் ஐயருக்குப் பிடிப்பதில்லை. செல்லம்மாளுடைய பிறந்தகத்து வழியில் ஒரு பந்துவுக்கு அதிமேதாவியான பையன் ஒருவனிருந்தான். அவனுக்கு அம்மாளுவைக் கொடுத்துவிடலாம் என்று ஐயர் எண்ணினார். ஆனால் இதற்கு இடையூறு செய்தவள் செல்லம்மாளே. "அவனுக்கு என்ன இருக்கிறது? உண்ணச் சோறில்லை; உடுக்கத் துணியில்லை. நன்றாய்ச் சொன்னீர்கள்!" என்று அவள் ஐயர் வாயை அடக்கிவிட்டாள்.

இப்படி இரண்டு வருஷங்கள் கடந்து விட்

டன. மூன்றுவது வருஷத்திய கல்யாண காலத்தில், நிச்சயம் விவாகம் நடத்தி விடுவ தென ஐயரவர்கள் தீர்மானித்தனர். ஏனெனில் பெண்ணுக்கு வயது பன்னிரண்டு ஆய் விட்டது. அப்போது, பாளையக்கோவிலில் பெரிய மிராசுதாரரென்று மதிக்கப்பட்ட தர்மராஜ ஐயருடைய ஏரே புத்திரனை ராமையாவுக்கு அம்மாளுவைக் கொடுக்கலாம் என்ற யோசனை நமது ஐயரவர்களுக்கு உதித்தது. ஜோஸியர்கள் ஜாதகப் பொருத்தம் வெகு நன்ருக இருக்கிறது என்று சொல்லி விட்டார்கள். அவ்வருஷமே ஜூன் மாதத்தில் வெகு விமரிசையாக விவாகம் நடந்தேறியது. ஐயரவர்களுடைய விசாரத்தில் பெரும் பாகம் நீங்கியது.

* * *

தர்மராஜய்யருடைய பேராசையும் கெட்ட நடத்தையும், ஸ்ரீமதி அம்மாளுவின் சாந்தி கல்யாணத்துக்குப் பின் வெளியாயிற்று. சொத்து முழுவதையும் கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயர் ராமையாவுக்கே எழுதிவைத்துவிடுவாரென்று தர்மராஜய்யர் நினைத்திருந்தார். கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயர் யாரோ ஒரு பையனை ஸ்வீகாரம் செய்துகொள்ளப் போவதாகச் சமாசாரம் எட்டியவுடன், தர்மராஜய்யரின் மன நிலைமை வெளியாயிற்று "பார்க்கிறேன் ஒரு கை," என்று தர்மராஜய்யர் மார் தட்டினர். "ஸ்வீகாரப் பையனுக்கு ஸொத்து இல்லையென்று அடிப்பதற்கு மூன்று கோர்ட்டு வரையிலும் போகிறேன். பார்" என அவர் வீரங்கூறிக் கொண்டார். அது முதற்கொண்டு, ஸ்ரீமதி அம்மாளுவுக்குத் துர்த்தசை ஆரம்பித்தது. எடுத்ததற்கெல்லாம் தர்மராஜய்யர் கிருஷ்ணஸாமி ஐயர்மீது ஏதாவது புகார் சொல்லிக் கடுகடுப்பார். நாம் அதிகம் சொல்லவேண்டியதில்லை. ஸ்ரீமதி அம்மாளு கண்ணும் கண்ணீருமாகப் புருஷன் வீட்டில் காலத்தைக் கழித்துவந்தாள். சாந்திகல்யாணம் ஆகி நான்கு வருஷங்களாயின. என்றாலும் அவள் ஒரு தடவைகூடத் தனது பிறந்தகத்துக்குப்போக வில்லை. தர்மராஜய்யர் அனுமதி கொடுக்க வேண்டாமா?

தர்மராஜய்யருக்குக் கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயர் மீது கோபம் வந்ததற்குக்காரணம் தர்மராஜய்யர் திடீரென்று மரணமடைந்த பிறகுதான் தெரிந்தது. வெயிலில் போய் வந்தவுடன் ஒரு செம்பு குளிர்ந்த ஜலத்தைத் தர்மராஜய்யர் குடித்தார். அது காரணமாக ஜுரம் வந்து ஜன்னிபிறந்து தர்மராஜய்யர்பரமபதமடைந்து விட்டார். அவர் இறந்த பிறகு கணக்குப் பார்க்கையில் அவருடைய சொத்துக்கள் முழுமையும் கடனுக்காக ஈடு வைக்கப்பட்டிருப்பதாய்த் தெரிந்தது. ஐம்பதினாயிரம் அறுபதினாயிரம் ரூபா கடன்வாங்கி அவர் என்ன செய்தாரோ தெரியவில்லை. தான் கடன்காரனாய்ப் போனாலும் ஸம்பந்தி கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயருடைய சொத்துக்களைக்கொண்டு அக்கடனைத் தீர்த்து விடலாமென்று தர்மராஜய்யர் நினைத்திருந்தார். கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயர் ஸ்வீகாரம் செய்துகொண்டால் இவ்வெண்ணம் நிறைவேருமல் தனது யோக்யதை வெளியாய் விடு மென்பதே தர்மராஜய்யருடைய மனோ விசாரம்.

ஸ்ரீமதி அம்மாளுவுக்கு உண்டான கஷ்டங்களுக்கு அளவில்லை. ராமையா, தனது பிதாவைப்போலவே இருந்தான். அவன் அவளை அடிப்பதும் வைவதும் குரூரமாக நடத்துவதுமாக விருந்தபடியால், சிற்சில வேளைகளில் தற்கொலை புரிந்துகொள்ளலாமா என்றுகூட அவள் நினைத்ததுண்டு. என்றாலும் நல்ல காலம் பிறக்கும் என்ற நம்பிக்கை அவள் மனத்தில் குடிகொண்டிருந்தபடியால், தனது கஷ்டநிஷ்டூரங்களை வெளிக் காட்டாமல் பொறுமையுடனேயே இருந்தாள்.

"பட்டகாலிலே படும்" என்பது பழமொழி. போதாக்குறைக்கு, கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயரும் திடீரென்று இறந்துவிட்டார். போவதற்குமுன், அவர் தமது சொத்துக்களில் பேர்பாதியைத் தன் பெண்ணுக்கும், பேர்பாதியைத் தனது மனைவிக்குமாக உயில் எழுதி வைத்துவிட்டார். இஷ்டமிருந்தால், தன் மனைவி, யாரேனும் ஒரு பையனை ஸ்வீகாரம் செய்துகொள்ளலா மெனவும் அவர் அதிகாரம் கொடுத்திருந்தார். அவருடைய சொத்து முழுவதும் தனக்கு வரவில்லை யென்று, ராமையா கடுகடுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

ராமையாவினுடைய பிதாவின் கடன்காரர்கள் பணத்துக்காக வியாஜ்யம் செய்து, அவருடைய நிலங்கள் முழுவதையும் ஏலம் போட்டுக் கொண்டுபோய்விட்டார்கள். சோற்றுத்

துணிக்கு, அவனுடைய மனைவியின் சொத்து தான் இருந்தது. அதற்குச் சற்றேனும் திருப்திப்படாமல், அவளுடைய பிதாவின் சொத்து முழுவதும் தனக்கு வராமலிருந்ததற்குப் பெரிதும் வருந்தினான். இன்னும் நாலைந்து மாதங்கள் கழித்து, அவனுடைய பிதாவின் வேறு கடன்காரர்கள் சிலர், கோர்ட்டில் டிக்ரி பெற்று, ராமையாவை வாரண்டில் பிடித்து விட்டனர். ஜெயிலுக்குப் போகவேண்டியதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. "கண்டாரிகழ்வனவே காதலன் தான் செய்திடினும், கொண்டானையல்லால் அறியாக் குலமகள்" ஆன அம்மாளு தன் கணவனுக்கு வந்த பெரும் ஆபத்தை நீக்கும்பொருட்டுத் தனக்குக் கிடைத்த தன் பிதாவின் சொத்தை விற்றுக் கடன்காரர்களுக்குப் பணத்தைக் கொடுத்து, ராமையாவைச் சிறைத்துன்ப அவமானங்களினின்றும் மீட்டினாள்.

பிதுரார்ஜிதம், ஸ்ரீதனம் இரண்டும் போன பிறகும் ராமையா நல்வழிக்கு வரவில்லை. சகவாச தோஷத்தால் அவன் மறுபடியும் கடன்காரனாகிக் கஷ்டப்பட்டபடியால் அம்மாளு தன் தாயாரிடம் போய் அழுது அவளுடைய பாகச் சொத்தில் பெரும் பாகத்தை விற்றுக் கடனுக்குக் கொடுக்கும்படி செய்தாள். தன்னுடைய பெண்ணின் தரித்திரதசையும் கஷ்டமும், தனது வைதவ்யமும் செல்லம்மாளை உருக்கிவிட்டன. ஆகவே அவளும் காலகதியை அடைந்துவிட்டாள். ஐயோ! பாவம்! பொறுமையே உருவெடுத்துவந்த அம்மாளுவுக்கு இவ்வளவு கஷ்டங்களா! புருஷன் படிப்பற்றவன். வேலை செய்து சம்பாதிக்கத் திறமையற்றவன். சொத்தோ வெகு சொற்பம். அதைக்கொண்டு காலம் கழிப்பது வெகு சிரம சாத்தியமாயிற்று. சுருக்கிச் சொல்லுங்கால், அம்மாளுவுக்கு மானம் போகாமலிருப்பதற்கு மட்டும் உடையும், பிராணன் போகாமலிருப்பதற்குமட்டும் உணவுமே இருந்தன. செல்வம் சகடக்கால் போல வரும் என்பதற்கு இது ஒரு உதாரணம். இப்படி ஐந்து, ஆறு வருஷங்கள் கழிந்தன.

* * *

"அவனுக்கு என்ன இருக்கிறது? உண்ணச்சோறில்லை; உடுக்கத் துணியில்லை" என்று செல்லம்மாளால் அபிப்பிராயப்படப்பட்ட 'நாராயணன்' என்ற பையன் எல்லாப் பரீக்ஷைகளிலும் தேறி எம். ஏ., எம். எல். பட்டம் பெற்றுச் சென்னையில் பிரபல வக்கீல்களில் ஒருவனானான். உதாரகுணமும், உற்றார் உறவினர்களை ஆதரிக்கும் சுபாவமும் அவனிடம் வெகுவாக விளங்கின. செல்லம்மாள் இறந்து போன சமாசாரக்கடிதம் வந்ததும், நாராயணையரிடம் அக்கடிதத்தை அவன் பிதா கொடுத்து "அப்பா! உனக்கு ஒரு முழுக்கு உண்டு; ஸ்நானம் பண்ணு" என்றார். அப்போதுதான் செல்லம்மாளின் பெண், கஷ்ட ஜீவனம் செய்யும் சமாசாரம் நாராயணன் காதுக்கு எட்டிற்று. மேலும் அப்படிக் கஷ்டப்படும் பெண்மணி தனக்கு மனைவியாக வரவிருந்தவள் என்பதையும் கேட்ட உடனே அவனுடைய துக்கம் பெருகிற்று. ஆகவே, அவளைச் சவுகரியமான ஸ்திதியில் வைக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் அவனுக்கு உண்டாயிற்று. அதற்கு இசைவாக அவனுடைய குமாரன் சுப்பிரமணிக்கு உபநயன முகூர்த்தம் கிட்டிய சந்தர்ப்பத்தில் எல்லோருக்கும் கடிதம் எழுதுவதைப்போலல்லாமல் ராமையாவுக்குப் பிரத்யேகமாக ஒரு கடிதம் எழுதிக் கல்யாணத்துக்கு அம்மாளுவுடன் கட்டாயம் வரவேண்டுமென்று அழைத்தார். செலவுக்குப் பணம் இல்லாமல் எங்கே அவர்கள் வராமலிருந்து விடுவார்களோ என்று சந்தேகித்த நாராயணய்யர் அவர்களுடைய வழிச் செலவுக்கென்று இருபத்தைந்து ரூபா அனுப்பினர். ஆகவே ராமையாவும் அம்மாளுவும் அவசியம் வர வேண்டியதாயிற்று. எழும்பூர் ஸ்டேஷனுக்கு நாராயணய்யரே நேரில் தமது கோச்சு வண்டியுடன் சென்றிருந்து அவர்களை அழைத்துவந்தார். அம்மாளுவை நோக்கிய போதெல்லாம் அவளுடைய கஷ்ட தசையும் அவளது அடக்கம் முதலிய நற்குணங்களும் முகத்தில் தெரிவதைக்கண்ட நாராயணய்யர், அவளை நல்ல ஸ்திதியில் கொண்டுவைத்து விடுவதென்ற சங்கல்பத்தை நினைத்துக்கொள்வார். உபநயனம் கழிந்தவுடன், ராமையாவையும் அம்மாளுவையும் ஊருக்கு அனுப்பாமல், சென்னையிலேயே இருக்கச் செய்து, ராமையாவுக்கு, ஒரு பெரிய வியாபாரியிடம் வேலை செய்து வைத்தார் நாராயண ஐயர். இப்படிச் செய்துவைத்த வேளை நல்ல

வேளையாகவே இருந்தபடியால், ராமையா வரவரச் சமர்த்தனாகி எஜமானனுடைய பிரியத்தைப் பெற்று, கொஞ்சம் கொஞ்சமாக விருத்தி யடைந்தான். என்னதான் இருந்தாலும், ஸ்ரீமதி அம்மாளுவுக்கு இங்கு, பிறர் வீட்டில் சாப்பிட்டுக்கொண் டிருப்பது மனச் சம்மதமாகவில்லை. தன்னையும் தனது கணவனையும் தனியாக வேறொரு ஜாகையில் அமர்த்திவிடும்படி அவள் அடிக்கடி நாராயணய்யரைக் கேட்டாள். "என்ன, அம்மாளு! அதற்குள் என்மீது அதிருப்தி வந்துவிட்டதா?" என்றுதான் நாராயணய்யர் கேட்பார். ராமையாவின் சம்பளத்தையும் லாபத்தையும் அவன் பேரிலேயே பாங்கியில் போடும்படி நாராயணய்யர் திட்டஞ் செய்திருந்தனர். இரண்டு மூன்று வருஷங்களுக்கெல்லாம் ராமையாவுக்குச் சொந்தமாகச் சுமார் நாலாயிரம் ரூபா சேர்ந்துவிட்டது. அதனுடன்கூட அவனுக்குத்தெரியாமல், வருஷா வருஷம் இரண்டாயிரம் ரூபா அவன் பேரிலேயே நாராயணய்யர் போட்டுவந்தனர். இப்படியாகத் தெய்வம் கொஞ்சம் கண் திறந்தது. என்றாலும், ஸ்ரீமதி அம்மாளு இதனால் சுகமடையவில்லை. கர்ப்பமாகவிருந்து ஒரு பெண்குழந்தையைப் பெற்றதும், அவளுடைய தேகாரோக்கியம் வரவரக் குறைந்தது. மரணத்தருவாயில் இருக்கும்போது, தனது பழைய கஷ்டங்களையெல்லாம் நினைத்து நினைத்துக் கண்ணீர் விட்டாள். அல்லும் பகலும் அவள் அருகிலேயே இருந்த நாராயணய்யர், "அம்மாளு! ஏன் அழுகிறாய்? உனக்கு என்ன குறை?" என்று கேட்டார்:

"அத்தான்! நீர்கூட என்ன இப்படிக் கேட்கிறீர்? நான் பட்ட கஷ்டங்களை எழுதினால் ஒரு பாரதமாகுமே. பெண் பிறந்து இப்படிக் கஷ்டப்பட்டவர்கள் என்னைத் தவிர வேறு யாரேனு மிருப்பார்களா?" என்றாள்.

"பயப்படாதே. கஷ்டம், சுகம் எல்லாம் மாறி மாறி வரும். இதற்கெல்லாம் அழலாமா? ராமையா வைத்தியனைக் கூப்பிடப் போயிருக்கிறான். சீக்கிரம் உனக்கு உடம்பு குணமாகிவிடும்" என்றார் நாராயணய்யர்.

"அத்தான்! என் உடம்பு ஸ்திதி எனக்குத் தெரியும். வைத்தியனுக்கு வீணாகப் பணம் கொடுக்கவேண்டாம்.—ஒரே ஒரு விருப்பம் எனக்குண்டு. சொல்லட்டுமா?"

"உடனே சொல்லு; நிச்சயம் பூர்த்தி பண்ணி வைக்கிறேன். எதாக விருந்தாலும் சொல்லு"

"அத்தான்! கேட்க சங்கோசமா யிருக்கிறது. இருந்தாலும் சொல்கிறேன்.—உமக்கு என்னைக் கல்யாணம் செய்து கொடுப்பதாக இருந்தார்களே, அது தெரியுமா, உமக்கு?"

"தெரியும்; உத்தமியான உன்னோடு வாழும் பாக்கியம் எனக்கில்லாமற் போய்விட்டது. அதைப்பற்றி என்ன?"

"அத்தான்! உமக்கென்ன குறை? செல்வம் வரவர நிறைகிறது. உமது சுகதுக்கங்களைப் பங்கிட்டுக்கொள்ள வந்த கல்யாணியோ குணக்கடல். அவளுடைய ஆதரவு மட்டும் இல்லாமல்போனால் நான் இவ்வளவு காலம் ஜீவித்திருப்பதேது?"

"அம்மாளு கல்யாணியைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருக்கவேண்டாம். நீ சொல்ல விரும்பியதைச் சொல்லு."

"அத்தான்! என் ஜன்மந்தான் இப்படி வீணாய்ப்போய்விட்டது. என் குழந்தை இருக்கிறதே. அதையாவது நீர் ஜாக்கிரதையாய்ப் பார்த்துக் கொள்ளுவீரா?"

"அம்மாளு! நேற்று ராத்திரி நானும் கல்யாணியுமாகப் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது, உன் குழந்தையைச் சுப்புவுக்குக் கல்யாணம் செய்து கொள்ளலாமென்று அவள் சொன்னாள். இந்த இளங்குழந்தையிலா பண்ணுகிறது என்று நான் பரிகாசம் பண்ணினேன். உன் குழந்தையைப்பற்றி நீ கவலைப்படவேண்டாம்."

"அத்தான்! உம்முடைய வார்த்தையை நான் நம்புகிறேன். என் குறை தீர்ந்துவிட்டது.... யாரது, கல்யாணியா?"

"ஆமாம், உடம்பு எப்படியிருக்கிறது?" என்று கல்யாணி அங்கு வந்துநின்று கேட்டாள்.

"சம்பந்தியம்மாளே வரவேணும். உடம்புக்கு என்ன? எல்லாம் ஒரு நாழிகைக் காரியம்" என்றாள் அம்மாளு.

"அம்மாளு! நீ என்ன இப்படி அதைரியப் படுகிறாய்."

"கல்யாணி! எனக்கு என்ன அதைரிய

இனிமேல்? ஒரு குறை யிருந்தது. அதைத் தான் நீங்கள் தீர்த்துவைப்பதாகச் சொல்லி விட்டீர்கள். எனக்குப் பிறகு என் குழந்தையை இங்கேயே வைத்துக்கொள்' என்றாள்.

இதற்குள் வைத்தியனைக் கூப்பிடச் சென்ற ராமையா தன்னந்தனியனாக வந்து "வைத்தியர் எங்கேயோ போயிருக்கிறாராம்; மூன்று மணிக்கு வருவாராம்" என்றான்.

"வைத்தியருக்குச் சிரமம் கொடுக்க வேண்டாம்" என்று அம்மாளு சொல்லிவிட்டு, தன் கணவனை ஜாடைகாட்டிக் கிட்ட அழைத்து, அவன் காதுகளில், "நான் போகிறேன்; கருணையே அவதாரமெடுத்தாற் போன்றிருக்கிற அத்தானும் கல்யாணியும் குழந்தையைப் பார்த்துக்கொள்வார்கள். நீங்கள் வேண்டுமானால் வேறே கல்யாணம் செய்துகொண்டு சுகமாக இருங்கள்" என்றாள்.

"அன்பே! உனக்குப்பிறகு அந்த யோசனையும் கூடவா?" என்றான் ராமையா. தன்னால் அவள் வெகுவாகக் கஷ்டப்பட்டதை நினைத்ததும் அவன் கண்களில் நீர் ததும்பிற்று.

"கல்யாணி! ஞாபகமிருக்கட்டும், குழந்தை விஷயம்" என்று சொன்னாள் அம்மாளு. அந்த க்ஷணத்திலேயே அவள் கண்கள் மூடின. இருபத்தாறு வருஷங்களாகச் சரணமடைந்திருந்த தேகத்தை நழுவவிட்டு, அவள் ஆத்மா, கூட்டைவிட்டுப் பிரிந்துபோகும் பக்ஷிபோலப் பறந்துபோய்விட்டது.

புத்த விஜயம்

(269-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

நான்காம் அங்கம்: ஐந்தாங் காட்சி

இடம்: அரண்மனை—காலம்: பகல்

பாத்திரங்கள்: யசோதரை, இராகுலன், புத்தர், சாரீபுத்திரன்.

ய.—இராகுலா!

இரா.—அன்னாய்

ய.—உனது தகப்பனிடமிருந்து சுதந்தரிக்கத்தக்க பொருள்களை யெல்லாம் சீக்கிரமே பெற்றுக் கொள்.

இரா.—என் தகப்பன் யார்? நான் பார்த்திலேனே.

ய.—நீ பார்க்க வில்லையா? அதோ (ஜன்னல் வழியாய்க் காட்டுகிறாள்) பார்த்தாயா?

இரா.—ஆமாம். எனக்குத் தெரியுமே. அன்று நான் இவருடன் கூடவிருந்தேன்.

ய.—அவரே உன் தகப்பனார்.

இரா.—(வெளியேவந்து) தந்தையே! — ஸ்ரீமனு உம்மைப்பற்றி நினைப்பதுவு மானந்தமே.

புத்.—(திரும்பி) பிள்ளாய்! நீ உத்தமனாகக் கடவாய்! (டாகிறார்.)

இரா.—(பின்னே சென்று) பிதாவே! எனதுரிமைப் பொருள்களைக் கொடும்.

புத்.—என்ன! உனக்கு யாது வேண்டும்?

இரா.—பிதாவினிடமிருந்து புத்திரனுக்கு வரும் பாத்தியமான சொத்து.

புத.—சாரீபுத்திரா!

சாரீபுத்திரன்.—ஸ்வாமி!

புத்.—என் குமாரன் பிதாவழியாகப் புத்திரனடையும் பொருளைக் கேட்கிறான். துக்கத்தையும் அழிவையுமுடைய செல்வத்தைக் கொடுக்க எனக் கிஷ்டமில்லை.

சாரீ.—மாரனை வென்ற வீர!

புத்.—இராகுலா! பொன்னும் பட்டும் என்னிடமில்லை. ஞானசம்பத்தை யடைய விரும்பினால் உனக்குக் கொடுக்கிறேன். ஆனால் நீ அதைப் பாதுகாத்து விருத்திக்குக் கொணடுவர வேண்டும். அஷ்டாங்க மார்க்கங்கள் முதலிய உண்மைகள் அற்பமானவன்று. அடையக் கூடிய நல்லொழுக்கப்பயிற்சியில் முயன்று கொண்டிருக்கும் சங்கத்தைச் சேர இஷ்டமுண்டானால் அப்படியே செய்வாய்.

இரா.—அதற் கிடையூறொன்றும் கிடையாது. உமது மொழிக்கு மாறாகப் பேசேன்.

புத்—சாரீபுத்திரா! நமது இராகுலனையும் சங்கத்திற் சேர்த்துக்கொள்.

சாரீ.—போதிசத்துவ! எல்லாருக்கும் புகலிடம் நீரே. துக்கமும், துக்கோற் பத்தியும், துக்க நிவாரணமும், துக்க நிவாரண மார்க்கமும், உண்மையும் உண்மையின் நிலையும், உண்மை அடைதலும், உண்மை யடையும் மார்க்கமும், இன்னும் மாந்தர் அறியவேண்டிய சத்தியங்களைத்தையும் உலகிற்குப் போதிக்க ஜனசமூகமும் புத்த தர்ம சங்கங்களைத் தழுவப் பரிநிருவாண மெற்றியைப்பற்றலாயிற்று. அத்துடன் இக் கபிலாபுரிக்கும் விஜயம் செய்து இராஜவம்சத்தையும் நன்னெறிப் படுத்தினீர். இப்பொழுது

இராகுலனும் இறவா, பிறவா, குறையா நிலைமை யடைந்தான். இது போலவே புத்தோபதேசங்களைக் கேட்கப் பாக்கியம் பெற்றவர்களும் மறமொழியீட்டி அறமொழி யீட்டி அந்தமில் பேரின்பமடையட்டும். ஆனால் சில விரோதிகளும் இருக்கிறார்கள். எவ்வளவோ உபாயஞ் செய்தும் அவர்கள் பயனடைந்தாரில்லை. வீணே தோஷாரோபணம் பண்ணினார்கள். பண்ணியும் பாழடைந்த முயற்சிகள் பல. அவர்கள் இழைத்த தீங்குகளும் நன்மையாயின. அத் தீநெறியோரிற் சிலர் தாங்கள் இழுக்கடைந்ததற்காக வருந்தி மனஸ்தாபப் பட்டுத் தருமநெறிக் கீழ்ப்பட்டார்கள். சிலர் அதோகதி யடைந்தார்கள். சிலர் இன்னும் சங்கைகொண்டு மடமையில் வருந்துகிறார்கள்.

புத்.—சாரீபுத்திரா! தரும சம்பந்தத்தால் தீமையும் நன்மையாய் மாறும், ஆதலால் தீயோரெனப்படுவோர் அறியாமையில் மூழ்கியிருப்பதால் அவர்களிடம் மற்றெவரிடத்தினும் கருணையும் அன்பும் அதிகமாயிருக்கவேண்டியது.

சாரீ.—ததாகதரே! நீரே அரண்.

புத்.—மும்மணிகளாகிய புத்த தர்ம சங்கங்களை உண்மையாயறிந்த சாரீபுத்திரா! நான் கொண்ட விரதமானது அநேகமாய் முடிந்து விட்டது. எவ்வாறெனில், துக்க முதலான விஷயங்களை ஆராய்ச்சிபண்ணி உண்மைகளையும் கண்டுபிடித்தாய் விட்டது. இவைகளையெல்லாம் உலகமும் உணர்ந்து, படிப்படியே பயனடைந்துவருகிறது. தருமம் தழைத்தோங்கி வருகிறது. சாதுக்களும் இல்லற துறவறங்களி லிருந்துகொண்டு புத்த நெறியைக் கடைப்பிடித்து வருகிறார்கள். கடைசியாக அரசன் முதலிய சாக்கிய வம்சத்தினரும் அறத்தைத் தழுவி விட்டார்கள். இவ்விதமாய் எனது நோக்கமும் நிறைவேறி விட்டது. பின் வரப்போகிறவர்களும் மும்மணியைப் பின்பற்றி நிருவாணமடைவார்கள். இதற்கைய மில்லை. உலகிற்குரியகடமையை ஒருவன்செவ்விதாகச்செய்து ஆனந்திப்பதினும் மேம்பாடானது வேறுளதோ? அவ்வித ஆனந்தத்தில் அமர்ந்து எல்லாரும் அவ்விதமே எப்பொழுதாயினும் செய்தே பேறுபெறவேண்டுமென்பதையும் உணர்கிறேன். இப்பரோபகார உயிர் நிலையை யாவரும் கண்டறிந்து அந்தமில் நிருவாண பதமென்ற நினைக்கரிய, செப்பரிய, பேரானந்த நிலையை யடைவாரென்பதை நினைக்க நினைக்க ஸந்தோஷமாயிருக்கிறது. பிறப்பு, மூப்பு, பிணி, சாக்காடில்லாத பரிநிருவாண போதமே!

ஓம், சாந்தி, சாந்தி, சாந்தி.

சாரீபுத்திரன்.— (துதிக்கிறான்.)

போதிமாமரம், தீதறு மொழியுடை
நாதனையீந்தது, ஏதமில் நலனே.

புத், தர்ம், சங்.

பொறைசான் மனத்துடன்—நிறைசேரன் புடைக்
கறைசாய்நெறியோன்—இறையோன் புத்தனே.

புத், தர்ம், சங்.

போதியிலமர்ந்த புத்தரே யடைக்கலம்.
தாவரு பொருளுனா தருமமே யடைக்கலம்.
சாவரு நிலைசேர் சங்கமே யடைக்கலம்.

புத், தர்ம், சங்.

(பௌத்த சன்னியாசிகளும், சன்னியாசினிகளும் வந்து வணங்கி நிற்கிறார்கள்.)

(எல்லாரும் சேர்ந்து தோத்திரம் பண்ணுகிறார்கள்.)

"மாரனை வெல்லும் வீரநின்னடி
தீநெறிக் கடும்பகை கடிந்தோய் நின்னடி
பிறர்க்கற முயலும் பெரியோய் நின்னடி
துறக்கம் வேண்டாத் தொல்லோய் நின்னடி
எண்பிறக் கொழிய விறந்தோய் நின்னடி
கண்பிறர்க்களிக்குங் கண்ணோய் நின்னடி
தீமொழிக் கடைத்த செவியோய் நின்னடி
வாய் மொழி சிறந்த நாவோய் நின்னடி
நரகர் துயர் கெட நடப்போய் நின்னடி
யுரகர் துயர மொழிப்போய் நின்னடி
வணங்குதலல்லது வாழ்த்த லென்றுவிற்
கடங்காது"

"நன்மை நீ தின்மை நீ நனவு நீ கனவு நீ
வன்மை நீ மென்மை நீ மதியு நீ விதியு நீ
யிம்மை நீ மறுமை நீ யிரவு நீ பகலு நீ
செம்மை நீ கருமை நீ சேர்வு நீ சார்வு நீ.

(போகிறார்கள்.)

புத்தவிஜயம் ஸம்பூர்ணம்.
சுபம் சுபம் சுபம்.

சிறுவர்களுக்கான பக்கங்கள்

CHILDREN'S PAGES

மரணத்தின் மர்மம்

அநந்தகுண பாண்டியன் அப்போது தென்பாண்டி நாட்டை யாண்டுவந்தான். அவன் மநுநீதி தவறாத மன்னன். அவன் அரண்மனைவாயிலில் கட்டிய கடைமணியே யவனது அரசின் பெருமையை விளக்கும். யார் யார்க்குக்குறை யிருந்தாலும், அம்மணியைப்போய் அசைக்கலாம். அதன் ஓசை

செவி பட்டதும், அவன் ஓடிவந்து அவ்வாறு செய்தவர் முன்தோன்றி, அவரது குறைகளை நேர்படக் கேட்டுத் தருமப்படி அவரது வழக்கைத் தீர்ப்பது வழக்கம். எனினும், அக்கடைமணி நாவசையக் கேட்டவர் எவருமிருந்திலரென்றால், அந்நாட்டில் குறை யென்பதில்லாதிருந்த தென்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ ?

இவ்வாறு அவ்வரசன் ராஜ்யபாரம் செய்து வருநாளில், ஓர்நாள் அம்மதுராபுரிக்கு அடுத்தாற்போலவிருந்த காட்டில் ஒரு சம்பவம் நடந்தது. ஓர் எளிய பிராமணன் திருப்பத்தூரிலிருந்து, மதுரைக்கு வந்து கொண்டிருந்தான். அவனுடன் அவன் மனைவியும், சிறு குழந்தையை இடுப்பி லெடுத்துக்கொண்டு வந்து கொண்டிருந்தாள். வரவரச் சூரியனது உஷ்ணம் தாங்கமுடியவில்லை. மேலும் நடந்த இளைப்பும் சேர, அவளுக்குத் தாகமெடுத்தது. தனக்குக் குடிக்க நல்லநீர் வேண்டுமென்றவள் தன் கணவனைக் கேட்டாள். அவன் அவளை அங்கிருந்த பெரும் ஆலமரத்தடியில் குழந்தையுடன் இருக்கச்சொல்லி, நெடுந்தூரஞ் சென்று, நல்லநீரைத் தேடிப் பாத்திரத்தில் எடுத்துக்கொண்டு பரபரப்புடன் மனைவியிருக்குமிடந் தேடிவந்தான்.

வந்ததும் அவன் என்ன கண்டான் ! தன் மனைவியின் மார்பில் அம்பு பாய்ந்து அவள் உடலையூடுருவி, ரக்தப்பிரவாகத்தில் அவள் விளங்க, அவ்விரத்த நீரில் தோய்ந்த வண்ணமாக அவள் குழந்தை அவள்மேல் விழுந்து அவளைக் கூவியழைத்துக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டதும் அவன் மனம் துடிதுடித்தது ; ஆத்திரம் பொங்கியது ; கோபமரும்பியது ; அது கொழுந்து விட்டெரிய ஆரம்பித்தது. எனினும், தன் மனைவியின் மூக்கின்மேல் விரலை வைத்துப்பார்த்து, அதில் மூச்சற்று விளங்குவதைக் கண்டதும், அவன் தனக்குந் தெரியாமல் தலையில் அறைந்து கொண்டலறினான்; கத்தினான்; கதறினான். என் செய்தாலென்ன ? போனவுயிர் மீளுமா ? உடைந்த சங்கினோசையும் உயிர்களும் உடல் புகாவன்றோ ? ஆயினும் அப்பிராமணன் அத்துன்பத்திலும் தனது மனைவியை யார் கொன்றனரோ என ஐயுற்றுச் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். அப்போதங் கருகாமையில் ஓர் வேடனைக் கண்டதும் அவனைக் கூவி யழைத்துப் ‘பாதகா! உன் வினை யான் அறிவேன். அடாது செய்பவர் படாது படுவரன்றோ? உன்னைச் சும்மா விடேன் என் மனைவியைக் கொன்றுவிட்டு ஓடிவிட்டால் உன்னை எளிதில் விடுவேனென்று எண்ணேல். வா ; உன்னைக் கையும் பிடியுமாகக் கொண்டுபோய்ப் பாண்டியராஜன் முன் நிறுத்திக் கொலைக் குற்றஞ் சாட்டிக் கொல்விக்கிறேன். பாவி ! உன்னை யவள் என்னடா செய்தாள்? கொடியவனே! வேட்டைசெய்து பிழைக்கும் முரடர்களுக்கு ஞானமென்பது எப்படிவரும்? சீ! என்னடா ஆந்தைபோல் விழிக்கிறாய்! ஒன்றும் அறியாதவன்போலப் பாசாங்குசெய்கிறாய்! இந்த ஜபமெல்லாம் இங்குப் பலியாது ; பலியாது!’ என்று சொல்லிக்கொண்டே அவ்வேடன் கன்னங்களில் அறைந்தான்.

எனினும், அவ்வேடன் பொறுமையுடன், “பெரியவரே! நீரோ அறிந்தவர். உமக்கு நான் என்ன சொன்னால் நம்பிக்கை வரும் ? நான் வேட்டுவச் சாதியைச் சார்ந்தவன். பனைமரத்தடியில் நின்று பாலைக்குடித்தாலும் கள்ளைக் குடித்ததாகக் கூறுவது ஸஹஜமன்றோ? ஆகையால் உம்மீது நான் கோபிப்பதில் என்ன பிரயோஜன மிருக்கிறது? யாவர்க்கும் நன்மையே புரியும் அந்தண வகுப்பைச் சார்ந்திருந்தும், என்மீது உமக்கிருக்கும் ஸந்தேஹம் எப்படித் தீரும்? உமது மனைவியை நான் கொல்லவில்லை. அது உண்மை. ஆயினும் உம்மீது எனக்கு எள்ளளவும் கோபங்கிடையாது. நீர் செல்லுமிடத்தே எனக்கும் நீதி நடக்குமென்பதை யான் அறிவேன். ஆகவே நடவும்! நடவும்” எனச்சொல்லவே, அவ்வேதியன் கோபத்தீயில் நெய் பெய்தாற்போல வாயிற்று.

துன்பத்துள் ஆழ்ந்திருந்த அப்பார்ப்பனன், தன் மனைவியின் சவத்தைத் தன் முதுகின்மேலும், குழந்தையை ஒக்கலிலுங் கொண்டு, அவ்வேடனை யழைத்துக்கொண்டு, மதுரையம்பதியை அடைந்து, அரசனரண்மனைவாயிலில் கட்டியிருந்த, அதுவரையும் நாவசையாதிருந்த கடைமணியை யசைத்துத் தன் மனைவியின் சவத்தைக் கொண்டு அங்கே கிடத்தி, அவ்வரண்மனையி லுள்ளார் யாவரும் வியக்கும்படி உரத்த குரலில்,

அறமதி யூட்டலின், ஆர்வினைத்தொழிலின் எவ்
வேவலு முடிக்கும் ஏண்மையன்; ஆண்மையன்;
ஓவியஞ் சிற்பம் யாவுள இயற்றுவன்;
காமர்செய் கைத்தொழில் கலைஞன்; காணுதி
பெயரால் வாகுகன் பெருமையால் நெடியோன்
மயர்வற இயற்றும் செயலினன்; வாய்மையன்
வாயிலி ருனென மன்னர்க் குரைத்தி,
வாயி லோயே! வாயி லோயே!—மன்னனூர்
பணிவினை தனையெதிர் பார்த்து ளானென"

எனக் கூறித் தனது குதிரையோட்டும் வல்லமையையும், தேர்விடுஞ் சக்தியையும், சமைக்குந்திறத்தையும் கூறித் தனது வரவை ருதுபர்ண மகாராஜனுக்குத் தெரிவிக்கும்படி சொன்னான்.

வாயில் காப்போரும் அவ்விதமே சபையிருந்த தமதரசாகிய ருதுபர்ணரிடம் வெளியிட்டனர். அரசனது அனுமதியின்பேரில் வாகுகன் ராஜஸபையுட்செல்ல, அவனை ருதுபர்ணமன்னன் ஏற்றவிதம் மரியாதை செய்து, மேல் வருமாறு சொன்னான்:—

"ஐயா! வாகுகரே! உமது பெருமையைப்பற்றிக்கேள்விப்பட்டு நான் பெரிதும் மகிழ்கிறேன். பெரியோர்கள் வந்தால் அவர்க்கிடங் கொடுத்துப் போற்றுவதே எம் முன்னோர் வழி. தயவுசெய்து தாங்கள் இங்கேயே இருக்கவேண்டும். உமக்கு ஒரு குறைவுமில்லாமல் பார்த்துக்கொள்வேன். உமது சாமர்த்தியம் முழுதையும் நீர் வெகு சீக்கிரத்தில் இந்த ராஜஸபை முன்னேயே காட்டலாம். ஆயினும் என்மனம் இப்பொழுது குதிரைகளைப் பழக்கியாளுவதிலேயே செல்லா நிற்கின்றது. அத்தொழிலை இப்பொழுது தயவுசெய்து ஒப்புக்கொள்ளும். எனது குதிரைகளைப் பழக்குபவர்களுக்கெல்லாம் தலைவரா யிங்கிரும். அவருள் முதன்மையரான ஜீவலன், வார்ஷ்ணேயன் இவ்விருவரும் உமது கைக்குளடங்கிய குதிரைக்காரர்களா யிருப்பார்கள். உமக்குச் சம்பளம் நாளொன்றுக்கு ஆயிரம் பொன். அடைந்தோரை யான் என்றும் விடுவதில்லை. ஆகையால் வாகுகரே! ஜீவலன், வார்ஷ்ணேயன் இவரிருவர்களுடன் சுகமே இங்கரிலேயே இரும்."

இம்மொழிகளைக் கேட்டதும் நளமன்னவன் அவ்வாறே ஒப்புக்கொண்டு அவ்வூருள் குதிரைபழக்குபவர்களுடைய தலைவனாக ஜீவலவார்ஷ்ணேயர்களுடன் வேலைக்கமர்ந்து வாழ்ந்து மிக்க மரியாதைக் காளாயினன்.

அப்படி வாழ்ந்து வந்தபோதிலும், அவன் தமயந்தியைப் பற்றியே கவலைகொண்டு விளங்கினான். ஒவ்வொரு சாயங்காலமும்

"நிசிவே லையிற்கண் துயில்வற் றெழுந்து
நெடியோ யெனக்கை முறியா
விசையா நடந்து திருந்திக் களைத்து
வினைநொந் து மேனி மெலிய
பசியா லலைந்து நீர்க்கே தவித்துப்
பழியுறு வென் பாவை துயரின்
மிசையுற் றளென்ன ளென்று னளென்னை
எனினைக்கு மிழிவின் மிகவே"

என்னும் ஓரேபாட்டைச் சொல்லிச் சொல்லி மனமிரங்குவான். இம்மாதிரி சொல்லிக்கொண்டிருப்பதைக்கேட்ட ஜீவலன் ஒரு நாள் "வாகுகரே! அவளைப்பற்றி இவ்விதம் தாங்கள் ஒவ்வொரு நாளும் வருந்துகிறீர்? ஏன், என்னுடன் சொல்லலாமானால்சொல்லும். நீர் துக்கப்படுவது யாரைப்பற்றி? அவள் யாருடைய மனைவி? அவளைப்பற்றி நீர் ஏன் துக்கப்படுகிறீர்? எனக்குக் கேட்க ஆவலாயிருக்கிறது. தயவுசெய்து, தவறில்லாத பக்ஷம், எனக்குத் தெரியும்படி சொல்லும்" என நளமன்னவனை நோக்கிக் கேட்டான்.

இம்மொழிகள் எரியுந் தணலில் நெய் சொரிந்தாற்போல நளனுடைய சோகத்தை அதிகப்படுத்தியபோதிலும், அதை வெளிக்காட்டிக்கொள்ளாது "உமக்குச் சொல்லாமல் என்ன? எல்லாம் ஒரு பைத்தியக்காரன் செய்தி. அவனுக்கு மரியாதை மிக்க மனைவியிருந்தாள். அவளது கணவன் மயக்கங் கொண்டவன்; அவன் பேச்சு நம்பக்கூடியதல்ல. அந்தப் பித்தன் ஏதோ காரணம் அவளை விட்டுப்பிரிய நேரிட்டது. அவன் இரவும் பகலும் அவளை நினைத்து இந்தப் பாட்டைப் பாடிக்கொண்டிருப்பான். மதிமயங்கிய அவன் ஊரூராய் அலைந்து காட்டிலுமலைய நேரிட்டது. அப்பொழுதவனுடைய நல்ல மனைவி அவனையே பின்பற்றி அவன் கஷ்டத்தில் ஈடுபட்டு வந்தாள். ஆனால் அந்தத் துரதிருஷ்டன்அவளை நடுக்காட்டில் விட்டுவிட்டு இருந்தாற்போல விருந்து துறந்துபோய்விட்டான். கொடிய மிருகங்கள் வசிக்கும் அக்காட்டில் அவள் கதி என்னவாயிற்றோ? அவள் அங்கு உயிர் தப்பிப் பிழைக்கிறாளோ இல்லையோ யான் அறியேன்" என்று பதில் சொல்லித் தனது து[illegible]த்தையே மறைவாக வெளியிட்டான். பின் எப்

பொழுதும் போல நெடுமூச்சுவிட்டுத் தனது மனைவியைப் பற்றியே நினைத்து, கவலையிலாழ்ந்து, மெய்தளர்ந்து, மனமுருகி, நைந்துகொண்டே கிடந்தான்.

இவ்வாறு நளமன்னவன் தமயந்தியைப் பற்றிய நினைவு தன்னுடலைவாட்ட ருதுபர்ண மஹாராஜனுடைய அரண்மனையில் வேற்றுருவமைந்து ஒருவருமறியாதபடி வாழ்ந்து வந்தான்.

தமயந்தி: 15—சூளுரை.

உன்றவன் தன்னை யொருவகையா னாடியே
தந்து விடுமளவும் தாழ்குழலாய்—என்றனுடன்
இங்கே இருக்க இனிதென்றாள் ஏந்திழையைக்
கொங்கேயுந் தாராள் குறித்து.

தமயந்தி சேதி நகர்த் தெருவில் நடந்துகொண்டிருந்தாள்; மெய்ம்மறந்து, நடைதளர்ந்து, கலைசோர்ந்து, மேனியிளைத்து, அடர்ந்த நெகிழ்ந்தவிழ்ந்த கூந்தல் காற்றில் பின்புறமாகத் தவழ்ந்து படர, ஒளிமங்கிய கண்கள் அவளது துக்கத்து நிலையைப் பளிங்குபோல் காட்ட, பித்தம் பிடித்தவளென்று எல்லாரும்ஸந்தேகங்கொள்ளுமாறு, கருத்தின்றி, நடப்பதும் தெரியாமல், அடிமேல்அடிவைத்து நடந்துகொண் டிருந்தாள். அவளது பாதித் துணியணிந்த கோலத்திலும் சாந்தமும்பொறுமையும் குலாவி விளங்கின. ஆயினும் அவள் பித்தம் பிடித்தவள் போலவே நடந்துவந்தாள். ஊர்ஜனங்கள் கண்ணால் அவளைத் தொடர்ந்து மனமிரங்கினராயினும், அவ்வூராரது குழந்தைகள் விளையாட்டாக உத்ஸாகத்துடன் கூட்டங்கூடிகொக்கரித்து அவளைத் தொடர்ந்து வந்தனர். படித்தவன் பின் பத்துப்பேர், பைத்தியக்காரன்பின் பத்துப்பேர் என்பது பழமொழியன்றோ? சிறியரும் பெரியருமாகச் சிறுவர்கள் அலைபோல் தொடர்ந்துவரத் தமயந்தி அவ்வீதிகளில் தனக்குந் தெரியாது சென்றது, வெற்றிகொண்ட மன்னன் விஜயப் பிரதாபத்துடன் வீரர்கள் புடைசூழ ஆரவாரத்துடன் நகரப் பிரவேசஞ்செய்வது போல இருந்ததெனச் சொல்வதிழுக்காகாது. சிறார்க்கூட்டங்களிட்ட பேரொலி வீட்டிலிருந்தார் யாவரையும் தெருவில் வந்து தமயந்தி செல்லுங் காட்சியைக் காணச் செய்யுமென்பது நாம் சொல்லவும் வேண்டுமோ? "யாரோ விஜயமங்கை போலக் காண்கிறாள். உடுத்திருக்குமாடை மெல்லிதெனினும் அவள்முகத்தில் அவ்விதம் கவலைகுடிகொள்ளக் காரணமென்ன?" எனத் தமக்குள் தாம்பேசிக்கொள்வர்சிலர். சிலர் "இவளைப்பார்த்தால் மஹாலக்ஷ்மிபோல் காண்கிறாள். உடுத்திருக்கும் ஆடையோ கிழிந்திருப்பினும் எளியதன்று. ஒருவேளை நல்ல பதவியிலிருந்து காலக்கொடுமையால் தாழ்மையடைந்தனள் போல் தோன்றுகிறாள்" என்பர். "இவள் ஓர் தெய்வமடந்தை. இவள் முகம் அவள் ஏதோ கவலையுடன் விளங்குவதைக் குறிக்கின்றது போலும்!" என்பர் வேறுசிலர். "வறுமையிற் செம்மையேஅவள் முகத்திலே தாண்டவமாடுவது. எப்புண்யவதியோ! தனது வரவால் நமதூரைப் புனிதமாக்கினள். அவள் நன்மை பெறுவாளாக!" என்று அவளிடம் அன்புபாராட்டி ஆசிகூறினர் மற்றுஞ் சிலர். இவ்வாறு பலர் பலவிதங் கூறத் தமயந்தி திகைத்து நாலாபக்கங்களிலும் உற்றுநோக்கிய வண்ணமாகவே மெல்ல நடந்து, இவள் யாரென யாவரும் வியக்குறும்படி அரசர் வசிக்கும் ராஜவீதியுள் பிரவேசித்தாள்.

அத்தெருவில் உயர்ந்து எழுநிலை மாடமமைந்து கோபுரந்தவழ்ந்து பார்ப்பவரது மனதைப் பரிக்கும் ராஜக்ருஹத்தின் மேன்மாடியில் சேதிநாட்டரசனுடைய தாய் பலருடன் பேசிக்கொண் டிருந்தாள். அவளப்பொழுது அன்று காலை தான் கண்ட கனவைப் பற்றிப் பிரஸ்தாபித்து அதன் பலன் எதுவாகவிருக்கலாமோவெனக் கேட்டாள். "அதன் பலன் இன்னுஞ் சிறிது நேரத்தில் தானே தெரியவரலாம்" என்றவள் எதிரில் இருந்த வயது முதிர்ந்த ஒரு ஸ்த்ரீ சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போது, அவ்வந்தப்புரம் கிடு கிடுத்திடும்படி பெரு மிறைச்சல் அவர் காதுள் வீழ்ந்தது. அந்தச் சத்தத்திற்குக் காரண மெதுவாக விருக்கலாமென்று காண, அம்மன்னவன் தாய் முன் வந்து மாடியிலிருந்த விதமே தெருவிலென்ன விசேஷமென எட்டிப் பார்த்தாள். பார்த்ததும், அவள் தமயந்தியின் வரவைக் கண்டு, தனது தாதியை அழைத்து "நீ கீழிறங்கிப்போய் அதோ வருகிறாளே அவளைச் சீக்ரம் என்னிடம் அழைத்துவா" எனச்சொல்லி அனுப்பினாள். மேலும்,

"பொன்னம் பாவை யுடல் முழுதும்
புகையுண் டென்னச் சவிமழுங்கும்

மின்னுண் மருங்குல் சில்லோதி
அணங்கோ? அரசர் மடமகளோ?

அப்பெண்ணை இச்சிறுவர் கூட்டம் தொந்தரை செய்கிறது. மேலும் அவள்,

அற்ற துகிலும் அருதொழுகு கண்ணீரும்
உற்ற துயரும் உடையளாய்

விளங்குகிருள்; பார்த்தால் தாமரையிலையில் வசிக்கும் லக்ஷ்மிபோல் காண்கிருள். அவளது அழகிய வடிவம் இவ்வரண்மனைக்கே அழகூட்டும் அல்லவா? உடையால் அவள் பைத்தியக்காரியைப்போல இருந்தாலும், நடையால் அவள் உத்தம மடந்தை; உலகிற்கே உயர்வு தரக் கூடியவள். இது உண்மை. அவள் தீர்ந்த கைப்பழக்கத்துடன் செதுக்கப்பட்ட சித்திரப் பாவைபோல் இருப்பதன்றி, பரந்த அவள் கண்கள் காதுவரை யோடி, மேகத்தில் பாய்ந்து வளைந்த சந்திரனைப்போல வளைந்த நெற்றியின் கீழ்ப்படிந்து வளைந்த புருவங்கள் கவிக்க விளங்கி, பதுமத்தில் அரவிந்தம் பூத்ததென் றெவரையு மயங்கச்செய்யும் அன்ருே? அவளது கோலம் அவளது துக்கத்தையே வெளியிடும்; எனினும் படிந்த புழுதியிலும் அவள் மேனி காந்தியுடன் விளங்குகிறது. பார்வையும் சரண்புக இடந்தேடுவதையே காட்டுகின்றது வன்ருே? அற்ருர்க்கு அரசனே கதி. அவளை இங்கே இருக்கச் செய்வதே நமக்கு உரிமையாகும்" என்று மேலுங் கவலையுடனவள் கூறினுள். அவ்வாறு கூறும்பொழுதெல்லாம் அவளுக்குந் தெரியாது அவள் மனத்துள் துயரமெழும்பும்; அது இன்னதெனத் தெரியாது மயங்குவள். அதனுடன் தமயந்தியிடம் ஒரு வித பட்சமும் அன்பும் அவளிடம் தெரியாமலேயே குடிகொண்டன.

இதற்குள் தமயந்தியை அழைத்துவரச் சென்ற தாதி அவளுடன் சேதிக் கரசியிடம் வந்து சேர்ந்தாள். தமயந்தியைக் கண்டதும் சேதி மன்னவன் தாய், அவளது அழகைக் கண்டு வியப்புற்று ஒன்றும் பேசாது சற்று நேரம் சும்மாயிருந்தாள். பிரமை சற்று நீங்கியதும் மெல்லிய குரலில் பின் வருமாறு சொன்னுள்:—

"உம்மைக் கண்டால் துயரே உருவெடுத்தாற்போலப் படுகிறது. அம்மணீ! தாங்கள் யார்? உமது மனத்தில் என்ன கவலை குடிகொண்டு உங்களை இவ்வாறு வாடச்செய்தது? புழுதி நிறைந்து விளங்கினும், மேகத்திடை மின்னல் ஒப்ப உமது மேனி விளங்குகிறது. இவ்வளவு இளஞ்சரீரத்திற் கேற்காக் கவலை ஒன்று உம்மை வாட்டுகிறதென்று திடமாகச் சொல்லக்கூடும். தாங்கமுடியாத் துயரம் ஏதுவோ உம்மை வருத்துகிறது. அது திண்ணம். நகையுற்றிருப்பினும் உமது இளநகையே உமக்குப் பெருமாபரணமாக விளங்குகிறது. உமது அழகின்முன் ஆபரணங்கள் எதற்கு! இயற்கை யழகின்முன்செயற்கையழகு எங்கேனும் நிலைத்ததுண்டா? உமது உருவத்தை மானிட உருவமென எவராலும் நம்பமுடியாது. நீங்கள் தெய்வமோ? அறமங்கையோ? நாம் அறியோம். ஆயினும் உமக்கு மானிட உதவி வேண்டுமெனவே எனக்குத் தோன்றுகிறது. அவ்வெண்ணம் சரியோ தவருே அறியேன். பிழை ஏதேனும் இருந்தாலும் பொறுத்தருளும். ஏதோ நான் கேட்கிறேன். வேறென்றும் மாருக எண்ணற்க. தாங்கள் யார்? ஏன் இவ்வாறு விளங்குகிறீர்? உம்மைக் கண்டால் அச்சம் தோன்ருது அன்பே வளர்கின்றது. ஆகவே கேட்டேன். தயவுசெய்து விடை யளிப்பீரென நம்புகிறேன்."

இம்மொழிகளைக் கேட்ட தமயந்தி "நான் தேவதையுமல்ல; அறமங்கையுமன்று; கேவலம் ஓர் மானிடப்பெண்தான் என நம்பும். என்னை என் கணவர் வனத்தில் தனியே விட்டேக, அன்னவரைத் தேடி அலைகிறேன்; காணுது ஏங்குகிறேன். யான் உயர்குலத்துப் பிறந்த நல்ல வேலைக்காரி; பிறர்வீட்டில் வேலை செய்வதையே தொழிலாகக்கொண்டு வயிறு வளர்ப்பவள்; ஆயினும் ஒருநாளும் என்னிஷ்டத்துக்கு மாருக நடவேன். தனியாகவே யான் இருப்பேன்; பிறருடு கூடேன்; வேலைச் சமயங்களில், இன்றியமையாத காலத்தில், பேசுவதைத் தவிர்த்து எப்பொழுதும் எவரோடும் பேசேன்; கணவனையன்றி மற்றெந்த மனிதனையுங் கண்ணுல் பார்க்கேன். கந்த மூல பலங்களே என் உணவு. மற்றவற்றில் எனக் கிச்சையே கிடையாது. இரவில் எப்பொழுதும் ஸஞ்சரிக்கேன். அப்படி எங்கேனும் நடந்து செல்லும்படி நேர்ந்தால் சாயங்காலவேளையில் எங்கு தங்கும்படி நேருமோ அங்கேயே யான் நின்று விடுவேன். மற்று என் கணவரோ உத்தம குணங்களுக்கெல்

லாம் உறைவிடமாவர்; என்னையன்றி மற்ற மாதரைக் கருத்திலும் எண்ணாதவர்; என்னிடம் பேரன்பு வாய்ந்தவர்; என்னைவிட்டொருநாளும் நீங்காத உத்தமர். இருவருமாகவே காட்டில் வந்தோம். அவரை நிழல்போலவே யான் தொடர்ந்து வந்தேன். ஆயினும் என்ன? 'அளந்தன போக மவரவர்க்கற்றை நாளே' எனச் சொல்லக் கேட்டதுண்டேயன்றி நம்பினது ஒருநாளுமில்லை. எப்படி இருந்தாலென்ன? வருவன தாமே வருமன்றோ? என் துரத்ருஷ்டத்திற்கு யாரை நொந்தென்ன பிரயோஜனம்? என் தலைவர் ந—என்ன இது? ஏன் நாக்குழறுகிறது? நெடுநாழியாக நடந்த இளைப்பில் என் நா உலர்ந்துவிட்டது போலும்! நிற்க. என் தலைவர்க்குச் சூதில் அதிகப் பிரியம். தெய்வ சங்கல்பம். அவர்க்குச் சூதாட்டத்தில் தோல்வி ஏற்பட்டுவிட்டது. அத்தோல்வியைத் தாங்கப் பொறாது அவர் காட்டுக்கோடிவிட்டனர். என் செய்வேன்? அவரைத் தொடர்ந்து ஓடினேன். அவர் பித்தம்பிடித்தவர்போல ஒற்றைத் துணியன்றி வேறொன்றுமின்றி ஓடிக்கொண்டிருந்தார். அப்போதும், கண்கொட்டாது அவரைப் பார்த்த வண்ணமாகவே, நானும் அவரைத் தொடர்ந்தேன்; அவர் சென்ற காட்டுக்குள் எல்லாம் அவரைப் பின்பற்றினேன். அங்குப் பசியாலும் தாகத்தாலும் வருந்திய அவர்க்கு உதவிசெய்யச் சென்றேன். அப்போது அவர் புத்திமயங்கித் தான் அணிந்திருந்த ஒற்றைத்துணியையும் இழந்து தன்மேல் ஞாபகமின்றிப் பித்துப்பிடித்தவர்போல அலைந்தனர்; யானும் அவரைப் பின்தொடர்ந்து அவர்நிழல்போலவே இருந்தேன். என் துணியிற் பாதி அவரும் பாதி நானுமாகக் கட்டிக்கொண்டே எங்கும் ஸஞ்சரித்தோம். ஒரு ஸமயம் இருவரும் ஓரிடத்தில் படுத்து அயர்ந்து நித்திரை செய்தோம். என்ன புத்திதோன்றியதோ என்னவோ, அவர் தூக்கத்தில் நடுவில் எழுந்து என் துணியில் பாதியைக் கிழித்துக்கொண்டு எங்கோ ஓடிவிட்டார். அன்று முதல் அவரைத் தேடி யலைகிறேன்; பரிதபிக்கிறேன்; சிந்தை நைகிறேன். என் தலைவரை இதுகாறும் யான் காணவில்லை. இரவும் பகலுமாகத் தேடியும் பிரயோஜனமில்லை. அவரோ வெகு நல்லவர்; புண்யசீலர்: உத்தமர்; நன்மையே செய்பவர்; அடைந்தோரைக் காப்பவர்; குற்றமொன்றும் அறியாதவர்; அழகிற்கழகு செய்பவர்; என்னுயிர்க்குயிரானவர்; அவரைக் காணாது அலைகிறேன். என் செய்வேன்?" எனத் தன் கண்களிலிருந்து ஆறாகப்பெருகிய நீர் தன் மேனிமேற் படிந்து, தங்கிய புழுதியைப் போக்கிப் புனிதமாக்க, எளிய குரலில் வாடிய மனத்தொடு கேட்டார் மனங்கரையுமாறு சொன்னாள்.

இம்மொழிகளை வெகு ஆவலுடன் மன்னவன் தாய் கேட்டாள். கேட்கும்போதே அவள் என்னவென்னவோ எண்ணினாள். இடையிடையே தன் கைகளைப் பிசைந்துகொண்டு திகைத்து விளங்கிய அவளது கண்களில் நீர்த்துளிகள் கசிந்துருகித் தாரை தாரையாகத் தெரியாமலே வழிந்துகொண்டிருந்தன. எனினும் தன் கண்களைத் தன்னுணர்வில்லாமலே துடைத்துக்கொண்டு "நல்லவளே! உன்னைக் காணும்போதே எனக்குந் தெரியாமல் அங்கலாப்புண்டாகிறது. உனது மொழிகள் என் அன்பைத் திறந்து மடைபாயும்படி செய்கின்றன. உனது உத்தமகுணங்களெல்லாம் உன்னைக் காணும்போதே வெளியாகின்றன. அகத்தைக் காட்டுவது முகமேயல்லவா? பதம் பார்க்கப் பதக்கரிசி வேண்டுமோ என்ன? நீ பெண்ணில் பெருந்தகையாள். நீ யிருக்குமிடம் லக்ஷ்மி வசிப்பள். உன் கைபட்டதெல்லாம் தங்கமாகும். நீ கஷ்டப்படுவதற்கு என் மனஞ்சிறிதும் ஒப்பாது. நீங்கள் என்னிடம் இங்கேயே யிருக்கலாம். எமது உளவர்களை அனுப்பி உமது கணவரைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்கச் செய்கிறேன். பயம் வேண்டாம். தாங்கள் இங்கேயே தயவுசெய்திரும். எமதாட்கள் மூலைமுடுக்கெதுவும் விடாது எல்லாவிடத்தையும் நாடித் தேடுவர். அதில் ஸந்தேஹமில்லை. எனக்கோ உம்மைப் பார்க்கப் பார்க்கப் பரவசமுண்டாகிறது. நீர் இங்கேயே அவசியம் தங்கவேண்டும்; உமதிஷ்டப்படி இருந்தென்னைக் களிப்பிக்கவேண்டும். உம்மை யாதரிப்பது எமக்கோர் பெரும் பாக்கியம். தாங்களோ கற்பி லருந்ததிபோலுள்ளீர். எமது மொழியை நிராகரிக்காது காப்பீரென்பது என் திட நம்பிக்கை. ஒருவேளை உமது கணவரே இங்கே வந்து சேர்ந்தாலும் சேரலாம். அவரைத் தாங்களிங்கிருந்துகொண்டே காண

லாம். அவ்வாறு செய்வது உத்தமம்; அது உமக்கும் சுகம் பயக்கும்; எமக்கும் களிப்பைத் தரும். உமதிருக்கை இவ்வரண்மனைக்கே பெருமை யுண்டாக்கும். இது நிச்சயம். எனவே, தாங்களிங்கே எம்மோ டொருவராக வசிக்க மறுக்கீர் என்பது என் திடமான நம்பிக்கை" என வேண்டினள்.

தமயந்தியும் "அம்மணீ! தாங்கள் வீரர்களைப் பெற்றெடுத்த தாய். உமக்கு நான் பன்னிப் பன்னிச் சொல்லவேண்டியதில்லை. தாங்களே எனக்குத் தாய்போலு மிருக்கலாம். உம்மிடம் சொல்வதில் எனக்கொரு குறைவுமில்லை. தங்களுடைய வாக்கைத் தடுக்கத் தகுந்தவள் எளியேன் அல்லள். ஆயினும், நான் சொல்வதைத் தாங்கள் கவனிப்பீரென நம்புகிறேன். நான் தற்சமயம் கணவனிடமிருந்து பிரிந்து விளங்குகிறேன். எனவே நானிங்கிருப்பது பல நிபந்தனைகளுக்கு இடந்தரும்; உமக்குப் பெருங்கஷ்ட முண்டாக்கும். அதற்கெல்லா மிடந்தரத் தேவையில்லையே" என்றனள்.

"என்ன கஷ்டம்! என்ன நிபந்தனை! கஷ்டமிருந்தால் எனக்குக் குறையொன்றும் வந்திடாது. நிபந்தனைகளா? பெண்கள் நிபந்தனைகளுக் குட்பட்டவர்கள் தானே! அப்பேர்ப்பட்ட நிபந்தனைகள் என்ன உமக்கிருக்கின்றன?"

"நிபந்தனைகள் என்றால் கணவனைப் பிரிந்தவள் தன்னைக் காக்க ஏற்படுத்திக்கொள்ளும் மனநிலை முறைகளே! வேறென்ன? அதற்குத் தாங்கள் இணங்கும் பக்ஷத்தில் உம்முடன் யானிருக்கச் சிறிதும் வெறுக்கேன்."

"வெறுக்காதிருக்கலாம்; எப்போது மப்படியேயிருக்கலாம். உமது நிபந்தனைகளின்னவென எனக்கு வெளிப்படையாகச் சொன்னால், அதற்கேற்றவண்ணம் நான் தாங்களிருக்கத் திட்டங்கள் செய்வேன். இது உண்மை, நம்பும். அவற்றைச் சற்றே வெளியிடல் உமக்கும் எமக்கும் நலந்தருமல்லவா?"

"நான் கணவனைப் பிரிந்து கஷ்டப்படுபவள் என்பது தாங்கள் அறிவீர். எனவே யான் இங்கிருக்க வேண்டுமென்பது உமது விருப்பமானால், தாங்கள் நான் சொல்லிக்கொள்ளும் விஷயங்களை மறுக்காது ஒப்பவேண்டும். முதலில் நான் எச்சில் அன்னம் புசிக்கேன்; எவருடைய காலையுங் கழுவேன்; அன்னியன் எவனுடனும் பேசேன். என்னுடன் பேச விரும்புவதாக எவனாவது சொன்னால் அவனைத் தாங்கள் உடனே தண்டிக்க வேண்டும். மீண்டும் அவன் மனத்துணிவுடன் அப்படிக் கேட்டால் அவனைச் சிரச்சேதம் செய்துவிடவேண்டும். புருஷ வாசனை என்பது எனக்காகாது. ஆயினும் என் கணவனைத் தேடப்போகும், புலன்களை யவித்த பெரியவருடன் மாத்ரம் பேசுவேன். இது தான் என் விரதம். நான் சொல்லியபடி செய்ய உமக்கிஷ்டமுண்டானால் நான் உங்களுடன் நிச்சயமாக வசிப்பேன். இதற்கெல்லாம் ஒப்ப உமது மனம் இடந்தராத பக்ஷத்தில் உம்முடனிருக்க எனக்குச் சம்மதமில்லை."

"ஹா! இந் நிபந்தனைகள்தானா! அம்மணீ உமது விரதம் எனது விரதமாக நடக்க நான் சித்தமாக விருக்கிறேன். நீ பெரியவள்; புகழ்க்குரியவள்; இங்கிருக்கத் தகுந்தவள். உன் பாத தூள்பட்ட விடமெல்லாம் பரிசுத்தமாகும். உன்னைக் கண்டும் பிறரை எண்ணுவது இயலாது. அம்மணீ! தாங்கள் எது சொன்னாலும் அப்படியே நான் செய்வேன். இது உண்மை. அது எனக்குச் சந்தோஷம்.

> பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள கற்பென்னும்
> திண்மையுண் டாகப் பெறின்?

கற்புடை மனவிதானே கடவுளையும் கடந்து நிற்பவள்?

> தெய்வம் தொழாஅள் கொழுநன் தொழுதெழுவாள்
> பெய்யெனப் பெய்யு மழை

அல்லவா? பத்தினிக்கடவுளாகிய தாங்களிங்கிருப்பது எனக்கும் என் மகனுக்கும் அவன் நாட்டிற்குமே பெரும்பேறுண்டாக்கும். தாங்களினி இங்கில்லாதிருக்க விரும்புவீரேல் அது எனக்குப் பெருந்துன்பந் தரும்" என்று அச்சேதிபன் தாய் தனது எண்ணத்தைவெளியிட்டதும், தமயந்தியும் அங்கிருக்க ஒப்பினாள்.

அவ்வாறவள் ஒப்பியதும், அந்நாட்டரசன் தாய் தன் மகளைக் கூப்பிட்டு "ஸ்ரீ நந்தே! இவ்வுத்தமி நம்மிடம் வேலைக்காரியாக இருக்க இஷ்டப்படுகிறாள். ஆனால் உருவில் லக்ஷ்மியையே நிகர்க்கும்இம்மாதரசிஉனக்குச் சமான வயதுடையவள். தேவதையே போன்றவள். உனது பாங்கியாகக்கொண்டு, தோழியருடன் சேர்ந்து விளையாடும் செல்வத்தைச் சிறிதும்

131

மனக்கவலேயின்றிப் பெறுவாயாக! அவளது இஷ்டத்துக்கு மாருக ஒன்றும் செய்யாதிருப்பதே உனக்குப் பெருமையும் முறைமையுமாகும்'' எனச்சொல்லி ஸ்ரீநந்தையிடம் தமயந்தியை ஒப்புவித்தனள். காவலில் வைக்கப்பட்ட செல்வமென்ன அவள் அந்நாட்டு ராஜவம்சத்தினரால் கவனிக்கப்பட்டனளென்பது நாம் சொல்வது மிகையேனும், அது சொல்லாமல் வெளிப்படையாவதெப்படி? அக்காவலினும் தமயந்தியின் தற்காவல் சிறந்தென்பதற்கு

'சிறைகாக்குங் காப்பெவன் செய்யும் மகளிர்
நிறைகாக்குங் காப்பே தலே'

என்ற வள்ளுவரது வாக்கே சான்ருகும் அன்ரு?

பிரபஞ்ச வர்த்தமானம்

NEWS AND NOTES

பிரபுக்களின் சபை.

இங்கிலாந்து தேசத்தில் ராஜ்ய அங்கங்களில் ஒன்ருக விளங்கும் பிரபுக்களின் சபையின் சீர்திருத்தத்திற்காக பிரைஸ் (Lord Bryce) பட்டவர்த்தனருடைய தலேமையின்கீழ் ஏற்பட்ட ஸங்கத்தாருடைய ரிபோர்ட்டு வெளியாகி யிருக்கிறது. இப்போது சுமார் அறுநூறு அங்கத்தினர் அடங்கிய பிரபுக்களின் ஸபை, இந்தப் புதிய ஏற்பாட்டின்படி சுமார் 330 அங்கத்தினராகச் சுருங்கும். இதுவரையில் இருந்தது போலில்லாமல் அச்சபையில் பட்டவர்த்தனர் அல்லாதவருங்கூட இனி மெம்பர்களாக விருக்கலாம். பட்ட வர்த்தனருடைய ஸங்கியை முதன்முதலில் எண்பத்தொன்றில் தொடங்கி வரவரக் குறைந்து கடைசியில் முப்பதுக்கு வரும். 246 மெம்பர்கள் சாமான்ய ஸபையங்கத்தினரால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவார்கள். இவர்களைத் தவிர, சட்டப் பிரபுக்களும் ராஜகுடும்பத்தைச் சேர்ந்த சிலருமே இனி பிரபுக்களின் ஸபையில் வீற்றிருக்க அருகராவார். அயர்லார்ந்து நாட்டுக்காகத் தனியாக 27 மெம்பர்களைச் சேர்த்துக்கொள்ள ஒருவிதி ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இன்னும் பிரபுக்களின் ஸபையங்கத்தினர், பன்னிரண்டு வருஷங்கள் வரையில் தான் ஸபையில் வீற்றிருக்கலாம். மொத்தஸங்கியையில் மூன்றிலொருவர் நான்கு வருஷங்களுக்குமேல் இருக்கக்கூடாது. சான்ஸலர் பிரபுவே, ஸபைக்கு அதிகாரியாக (Speaker) இருப்பார். ஸாமான்ய ஸபைக்கு லாயக்கில்லாத சில வைதீக உத்தியோகஸ்தர்கள் இந்தப் புதிய பிரபுக்களின் ஸபைக்கு லாயக்குள்ளவர்களாவார்கள். அதற்கு அருகரல்லாத பட்டவர்த்தனரெல்லாரும் ஸாமான்ய ஸபைக்கு அருகராவார். பிரபுக்கள் ஸபையங்கத்தினருக்குச் சம்பளம் கொடுக்கவேண்டியதெனத் தீர்மானமானல் ஸாமான்ய ஸபையங்கத்தினருக்குக் கொடுக்கப்படுவதைப்போலவருஷமொன்றுக்கு 400 பவுன் கொடுபடவேண்டும். இந்த இரண்டாவது ஸபைக்குப் பணவிஷயமான மசோதாவைக் கொணரும் சுதந்தரமில்லே. இரு ஸபைக்கும் அபிப்பிராய வித்யாஸம் ஏற்படுங்காலேயில், மத்தியஸ்தர்மூலமாக அந்த வித்யாஸத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ளவும் ஏற்பாடு ஆகும்.

* * *

நிக்கல் காகிதம்.

இப்பொது நடந்து வரும் ஐரோப்பிய யுத்தங்காரணமாக நமது நாட்டிலும் பிற நாட்டிலும் காகிதப் பஞ்சம் ஏற்பட்டுள்ளதைஅபிமானிகள் அறிந்திருப்பார்கள். இப்போது, இதற்கு ஒரு பரிகாரமாக, அமெரிக்கா சாஸ்திரஞ்ஞரும், போனேகிராப் முதலியவற்றைக் கண்டுபிடித்தவருமான **டாமஸ் எடிஸன்** என்பவர் நிக்கல் என்ற உலோகத்தால் காகிதம் செய்யக்கூடு மென்பதை வெளியிட்டிருக்கின்றனர். (நம் நாட்டில் வழங்கிவரும் ஒரு அணு நாணயமும், இப்போது புதிதாக வழக்கத்தில் வந்த இரண்டணு நாணயமும் நிக்கல் நாணயத்தா லானவை). ஒரு அங்குல கனத்தில் 20,000 கடிதாசுகள் செய்யலா மென்றும், அவைகள் துணிக் கடிதாசுகளைப்போல மசியை ஏற்றுக் கொள்ளுமென்றும் அவர் கூறுகின்றனர். மேலும் நிக்கல் கடிதாசு தண்ணீரால்நனேயாது. நெருப்பால்கெடாது. சாதா

ரணக் கடிதாசுப் புத்தகங்களைக் காட்டிலும்
பருமனிலும் கனத்திலும் குறைவாகவேயிருக்
குமாம்.

* * *

பசுவின் பால்.

இங்கிலாந்தில் ஒரு பால்காரன், தண்ணீர்
கலந்திருந்த தெனச் சொல்
லப்பட்ட பாலைவிற்றதற்காக,
மாஜிஸ்ட்ரேட்டாரால் அப
ராதம் விதிக்கப்பட்டான், தான் கறந்தபடியே
பாலைக்கொண்டுபோனதாயும் பாலானதுஜலம்
போலவிருந்ததன் காரணம், கறக்கும்போது
வெடிகுண்டின் அதிர்ச்சி யுண்டான
தெனவும் அவன் தெரிவித்துக் கொண்
டான். இதை மாஜிஸ்ட்ரேட் ஒப்பவில்லை.
என்றாலும் இவன் சொன்ன காரணம் சரி
யானதாக விருககு மென்று 'லான்ஸெட்'
என்றபத்திரிகை கூறுகிறது. வெருண்ட பசுக்
கள் பாலைச் சரியாகக் கொடுப்பதில்லை யென்
பதை நாம் கண்டும் கேட்டுமிருக்கிறோம்.
ஆனபடியால்தான் "ஆடிக்கறக்கும் மாட்டை
ஆடியும், பாடிக்கறக்கும் மாட்டைப் பாடியும்
கறக்கவேண்டு" மென்னும் பழமொழி வழங்கி
வருகிறது. பலர் காணவரும் காட்சிச்சாலைக
ளில் கொண்டு வரப்படும் பசுக்கள் சரியாகப்
பால் தராக் காரணமிதுவே,

* * *

யுத்த ஞாபகச் சின்னம்.

ஐரோப்பிய யுத்தத்தில் இந்திய நாடும்
இந்தியர்களும் செய்த உதவி
களை ஞாபகப் படுத்துவதற்
காக, டில்லி நகரில் ஒரு ஞாப
கச் சின்னசாலை ஏற்படுத்துவ
தெனக் கவர்ன்மெண்டார் தீர்மானித்திருப்
பதைக் கேட்டு நாம் சந்தோஷிக்கிறோம். இது,
நமக்கு மட்டுமென்றி, நமக்குப் பின்வரும்
அனேக தலை முறைகளுக்கும், ஆனந்தத்தை
யும் பெருமையையும் தரக்கூடிய தென்பதைச்
சொல்ல வேண்டியதில்லை. சண்டைநின்று.
சமாதானமுண்டாய், அனேக காலத்துக்குப்
பிறகு, இந்தச் சண்டையின் ஞாபகமே ஜனங்
களுக்கு இல்லாது போகுங்காலத்தில், நமது
நாடுசெய்த உதவியைப்பற்றித் தெரிந்து மகிழ்
வதற்கு இது பெரிய சாதகமாகும். ஞாபகச்
சின்னங்கள், புஸ்தகங்கள், வெற்றியைத்
தெரிவிக்கும் பொருள்கள், படங்கள், விசேஷ
சமாசாரங்கள் அடங்கிய கடிதங்கள் முதலிய
எல்லாவற்றையும் வைத்திருப்பவர்கள் அவ
களை யுத்தக்கமிடியாருக்கு இனமாகவோ இர
லாகவோ, கொடுக்கச் செய்யவேண்டுமென்
கோரப்படுகிறார்கள்.

* * *

இங்கிலாந்தில் அரசிறை.

சென்ற மாதம் பார்லிமெண்டில் தர்க்
கப்பட்ட அரசிறை ரிபோர்ட்
இதுவரையில் ஒரு போது
வசூல் செய்யப்படாத பெரு
தொகையை வசூல் செய்வ
தற்கு அதிகாரம் பெற்றுள்ளது. அதாவ
842,050,000 பவுனாகும். இந்திய நாணய
தின்படி இந்தத்தொகை 1263 கோடி ரூபா
கும். இந்த ரிபோர்ட்டிலுள்ள சில அம்ச
ளைக் கவனிக்கவேண்டியது அவசியமா
றது. பெருமித வாழ்க்கையில் உள்ளவர்க
உபயோகப்படுத்தும் பொருள்களின்மீது பு
தாக வரி வசூலிக்கப்படும். பிரான்சு தேசத்தி
இப்படிப்பட்ட வரி ஏற்கெனவே வசூலிக்க
படுகிறது. இதன்கீழ் மோடார் வகைய
வாஹனங்கள், பொன் வெள்ளி கல் நகைகள்
கேவலம் இன்பப்பெருக்கிற்காக உதவும் வா
யப் பெட்டி, கடியாரம் முதலிய சாமான்கள்
பட்டாடைகள், கம்பளங்கள், விளையாட்டு
பொருள்கள் முதலிய இவற்றின்மீது, அவை
கள் குறிக்கப்பட்ட தொகைக்கு மேற்பட்ட
விலையுள்ளனவாக இருக்கும்போதும் வ
வசூலிக்கப்படும். இன்னொரு முக்கியமான
அம்சமென்ன வெனில், தபால் சார்ஜ் ஒரு
பென்னி அதமத்திலிருந்து $1\frac{1}{2}$ பென்னியாக
உயர்த்தப்பட் டிருக்கிறது. இதற்கு ஒருவாறு
பரிகாரமாகக் கனம் அதிகமான பொருள்கள்
மீதுள்ள தபால் சார்ஜ் கொஞ்சம் குறைக்கப்
பட்டுள்ளது. பத்திரிகைகளின் மீதுள்ள
தபால் சார்ஜில் வித்தியாசம் ஏற்படவில்லை
இதே மாதிரி, நமது இந்தியாவிலும், தபால்
விகிதத்தை அதிகப் படுத்தலாமென்று சில
சொல்வதை நாம் கேட்டோம். அதனால், அ
சிறைப்பணம்ஜாஸ்தியாவது சந்தேகம். ஆனால்
ஜனங்களுக்குச் சிரமம் மட்டும் அதிகமாவது
நிச்சயம். இந்தியாவிலிருந்தும் அதிகமான
பணம் வசூலிக்கவேண்டுமானால், இங்கிலா
தில் ஏற்பட்டதைப்போல, பெருமித வாழ்
கைப் பொருள்களின்மீது தீர்வை விதி
பதை நாம் மனப்பூர்வமாக அங்கீகரிப்போம்